

Elvis magasinet

Nr 1 februari 2023 Pris: Gratis

Utgivare: Elvis i Norden

Officiell fanklubb godkänd av Graceland/EPE

Elvisparty i Uppsala
Intervju: Sheri Lacker
Vintage vinyl countdown

Innehåll

Sida 4 – Lisa Marie Presley död

Sida 11 – Musikquiz-resultaten 2022

*Sida 12 – Jag träffade Elvis redan som bebis
Intervju: Sheri Lacker*

Sida 18 – Elvis Presley Birthday Party

*Sida 30 – Elvis i Norden ambassadör:
Elisabeth Wigdahl*

Sida 32 – Vintage Vinyl Countdown del 1

*Sida 44 – Nipper's Corner:
Can't Help Falling In Love*

Sida 46 – Elvis whiskey

Sida 48 – I Elvis fotspår på Hawaii

Omslag framsida:
Elvis Birthday Party i Uppsala
Foto: Elvis Ahlgren

Omslag baksida:
Aloha
Teckning: Andy Leslie

Vi rekommenderar:

E-tidningen läses bäst genom att använda programmet **Adobe Acrobat Reader DC** vilket är gratis från Adobes hemsida:

<https://get.adobe.com/se/reader/>

I Acrobat Reader kan du välja att visa 1 eller 2 sidor åt gången. Två sidor kan vara bra att välja om man vill se ett helt uppslag där innehållet kanske sträcker sig över båda sidorna.

Givetvis kan även andra pdf-läsare användas. Men om problem uppstår så testas vi med Adobes Acrobat Reader som de flesta använder sig av.

Elvis i Norden

Elvismagasinets redaktion:

Chefredaktör och layout:
Elvis Ahlgren

Medarbetare:
*Joe Devine
Micke Englund
Keith Huotari
Sandra Jonsson
Tomas Karlsson
Annika Lindqvist
Andy Leslie
Marcus Lundström
Harald Mjöberg
Yannick Perrussel
Trevor Simpson
Eva Lind Söderling
Kent Wennman
Elisabeth Wigdahl
Stefan Ödman
Kenneth Östlund*

Video:
*Elvis Ahlgren
Tomas Karlsson*

Du når oss på e-postadressen:

elvismagasinet@elvis.ax

Utgivningsmånader:

**Februari
April
Juni
Augusti
Oktober
December**

ELVISFEST I UPPSALA

Hej alla härliga Elvisvänner!

Det har varit blandade upplevelser den senaste tiden. Det som överskuggat mycket annat i Elvisvärlden är att Elvis dotter **Lisa Marie Presley gått bort**, efter en hjärtinfarkt, endast 54 år gammal. Som Elvisfan är man naturligtvis lite chockad då det hände så oväntat. Vi ordnade en snabb insamling för att skicka ett blomarrangemang till Graceland. Oss veterligen var det endast vi (Elvis i Norden) från Sverige som gjorde detta. Även övriga nordiska länders officiella fanklubbar gjorde samma sak för att visa sin respekt och deltagande i sorgen.

Bland de gladare nyheterna behandlar vi naturligtvis **Elvis Presley Birthday Party** i Uppsala. Jag hade själv det stora nöjet att närvara under denna fantastiska Elvisfest. Här i Elvismagasinet hittar ni en lång artikel om detta.

I detta nummer debuterar vår nye brittiske skribent **Trevor Simpson** med sin artikelserie **Vintage Vinyl Countdown**.

Andy Leslie

En annan som är med för första gången i Elvismagasinet är **Andy Leslie** som också är från Storbritannien. Andy ska bjuda oss på sina fantastiska teckningar som kommer att pryda tidningens baksida från och med detta nummer.

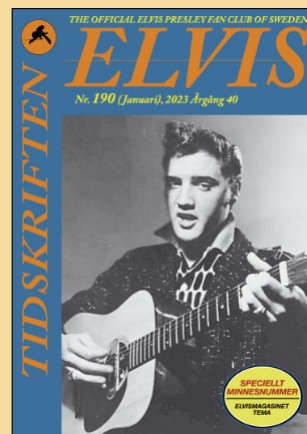
Vi har även en **ny Elvis i Norden ambassadör** som ni får stifta lite bekantskap med i detta nummer. Det är **Elisabeth Wigdahl** som vi har glädjen att välkomna till vårt glada gäng. Läs om henne på sida 30.

I Uppsala träffade jag Kent Wennman som är mannen bakom Elvis födelsedagsparty. Det var ett tag sedan vi sågs så det var riktigt roligt att träffas igen.

Foto: Elvis Ahlgren

Många gillade **vårt extra temanummer** som utkom i januari. Där hyllade vi **Tidskriften Elvis** och många har ju minnen från den tiden då det var klubben och tidningen nummer 1 bland Elvisfansen i Sverige. Kul att det uppskattades!

Baz Luhrmanns film Elvis nominerades den 24 januari för hela **8 Oscars!** Om den vinner några får vi se den **12 mars**. Vi håller tummarna!

Nästa nummer utkommer i april.

Lisa Marie Presley död

Söndagen den 22 januari hölls minnesceremonin för Lisa Marie vilken även livestreamades.
Foton: Tagna från livestreamen

Det kom som en chock att Elvis enda barn dottern Lisa Marie Presley har avlidit efter en hjärtinfarkt. Den 12 januari gick hon bort endast 54 år gammal.

Lisa Marie har fått sin sista vila på Graceland och söndagen den 22 januari var vi många som följde den känslosamma minnesceremonin som livestreamades via nätet. Över 1.000 personer var på plats vid Graceland och 102.000 följde livestreamen som många också ser i efterhand. Programmet innehöll både sång och tal för att hylla och minnas Lisa Marie vars liv blev alldeles

för kort. Flera kämpade mot tårarna och med darr på rösten men lyckades ändå framföra sina tal och musikaliska framträdanden. Så här såg det vackra programmet ut som vi kunde följa. Tillagt är en del kommentarer på svenska inom parentes som förklarar eller berättar lite mer.

ORDER OF SERVICE

Amazing Grace - Jason Clark & The Tennessee Mass Choir

Opening Remarks - Joel Weinshanker

(Joel Weinshanker, Managing Partner - Elvis Presley Enterprises, sade att Lisa hade gett många instruktioner för hur denna dag skulle se ut och en av dessa var: "Don't make it sad! (Det ska inte vara ledsamt)")

Invocation - Pastor Dwayne Hunt

George Frosts fars begravning (TV-journalisten David Frost) 2014.

Tribute - A C Wharton
(Wharton var borgmästare i Memphis 2009-2015 och han sade "Elvis må ha varit född i Tupelo, Priscilla må ha fått sin början i Dallas men Lisa Marie var bara Memphis. Hon tillhörde oss. Och vi tillhörde henne")

To Sheila - Billy Corgan
(Sångaren i Smashing Pumpkins sjöng och spelade akustisk gitarr.)

A Tribute To The Children - Sarah Ferguson, The Duchess of York
(Hertiginnan av York, Sarah Ferguson, som var en vän till Lisa Marie, läste dikten "A Tribute to Their Children", skriven av George Frost. Ursprungligen skriven till

Rest - Alanis Morissette

Remembrance - Jerry Shilling
(En tårögd Jerry, som var en av Elvis närmaste, berättade att han alltid kallade Lisa Marie för "Memphis". Han berättade om när han besökte Graceland julen 1967. Då han gjorde sig redo för att åka tillbaka hem till Los Angeles så frågade Elvis honom: "Ska du inte stanna här för att uppleva vår dotters födelse?" Han stannade och i februari föddes Lisa Marie. Sedan hade de kontakt genom livet. "Memphis, jag kommer alltid att älska dig", sade Jerry.

Remembrance - Priscilla Presley
(Priscilla läste en dikt som Lisa Marias dotter Harper Vivienne Ann Lockwood hade skrivit. Titeln var "The Old Soul". Hon avslutade med orden: "Our heart is broken, Lisa. We all love you!")

Remembrance - Riley Keough
(Lisa Marias äldsta dotter Riley klarade inte av att säga något själv utan lät sin man, **Ben Smith-Petersen**, läsa hennes tal där hon bland annat skrev: "Tack för att du var min mamma i det här livet. Jag är för evigt tacksam att jag fick spendera 33 år tillsammans med dig. Jag är säker på att jag valde den bästa mamman för mig i den här världen och det har jag vetat så långt tillbaka

som jag kan minnas dig." "Jag kommer ihåg att du badade mig när jag var en baby, att du körde mig i bilstolen och vi lyssnade på Aretha Franklin... att du köpte glass till mig efter skolan i Florida"

"Jag kommer ihåg att du sjöng vaggvisor för mig och min bror på kvällen och hur du låg där med oss till vi somnade."

"Jag minns hur det kändes att vara älskad av den mest kärleksfulla mamma jag någonsin träffat. Hur tryggt det kändes att vara i dina armar; jag minns känslan från när jag var barn och jag minns den från din soffa för två veckor sedan. Tack för att du visade mig att kärlek är det enda som betyder något i livet!"

November Rain - Axl Rose (Sångaren från Guns N' Roses talade en stund innan han satte sig vid pianot och framförde November Rain med en röst som knappt höll. I sitt tal sade han bland annat: "Jag hade aldrig någonsin kunnat föreställa mig att jag skulle sjunga här och speciellt inte under dessa omständigheter. Detta är helt förödande och säkerligen fullständigt

Blackwood Brothers Quartet

olidligt för alla här och de som drabbats av hennes bortgång."

Benediction - Pastor Dwayne Hunt

Pastor Dwayne Hunt

How Great Thou Art / Sweet, Sweet Spirit - The Blackwood Brothers Quartet

(Blackwood Brothers sjöng även på Elvis mamma Gladys begravning, James Blackwood sjöng tillsammans med The Stamps på Elvis begravning.)

Closing Remarks - Joel Weinshanker

Revelation 19:1 - Jason Clark & The Tennessee Mass Choir

Jason Clark & The Tennessee Mass Choir

ville säkerställa att blommorna kom fram i tid så ordnade vi en snabb insamling genom vår Facebook-grupp som många ville delta i. Vi tackar alla som bidrog och vi vet att fler hade velat vara med men detta var ändå från oss alla Elvisfans i Sverige. Vi vet att mångas tankar var med Lisa Maries anhöriga i sorgen. Våra vänner i den finska broderklubben **The OEPFC of Finland** liksom våra norska och danska fanklubbkollegor hyllade och sörjde Lisa Marie på samma sätt. Henrik Knudsen från Danmark åkte till Memphis för att delta på plats och han publicerade även bilder på Facebook därifrån. Även ett par personer från norska **Flaming Star** lär ska varit där.

Vårt blomsterarrangemang på plats på Graceland i Memphis. "The Official Elvis Presley Fan Club of Sweden Elvis i Norden Rest In Peace Lisa Marie"

Efter ceremonin fick de sörjande gå genom Gracelands Meditation Garden där Lisa Marie begravts bredvid sin son **Benjamin Keough**, som dog 2020, och vid sidan av **Vernon** och **Gladys**.

Fanklubbar från hela världen har skickat blommor till Graceland. Även vi i **Elvis i Norden** ville visa vår respekt och vårt deltagande på detta sätt. På grund av den begränsade tiden och att vi

Blommor från The OEPFC of Finland.

Lite fakta om Lisa Marie

Lisa Marie föddes den 1 februari 1968 i Memphis och blev således endast 54 år gammal. Man kan lugnt sägas att hennes liv kantats av många tragiska händelser. Hennes föräldrar Elvis och Priscilla separerade 1972 (skilsmässan blev klar 1973). 1977 var Lisa Marie bara 9 år gammal då hennes far Elvis gick bort den 16 augusti.

Elvis pappa Vernon förvaltare arvet (egendomen) till sin död 1979. Vernon hade utsett Priscilla att ta över som förvaltare efter hans död. Sedan förvaltare Priscilla egendomen fram till 1993 då Lisa Marie fyllde 25 och arvet fördes över på henne. Priscilla hade för att undvika att behöva sälja Graceland, på grund av de höga driftskostnaderna (500.000 dollar per år), öppnat hemmet som ett museum den 7 juni 1982 och skapat ett vinstbringande företag (Elvis Presley Enterprises) som Lisa Marie då fick ta över.

Den 3 oktober 1988 gifte hon sig med musikern **Danny Keough**. De fick två barn tillsammans: dottern **Riley Keough** (född 29 maj 1989) och sonen **Benjamin Storm Keough** (född 21 oktober 1992 – död 12 juli 2020). De skilde sig den 6 maj 1994. Hennes son Benjamin Keough dog 2020

*Elvis och Priscilla med dottern Lisa Marie i februari 1968.
Foto: PR-foto.*

endast 27 år gammal efter ett självmordspistolskott.

Den 26 maj 1994 gifte sig Lisa Marie med **Michael Jackson**. Första gången de hade träffats var i Las Vegas 1975 då hon var 7 år gammal och såg flera konserter med **The Jackson 5**. Lisa Marie medverkade 1995 i Jacksons video **You Are Not Alone**. I januari 1996 anhöll hon om skilsmässa.

I november 1998, Presley förlovade hon sig med musikern **John Oszajca** men bröt förlovningen då hon mötte skådespelaren **Nicolas Cage** på ett party. De gifte sig den 10 augusti 2002. Cage anhöll om skilsmässa den 25 november 2002 men skilsmässan blev inte klar förrän 2004.

2005 var Danny Keough basist i Lisa Maries band och hjälpte henne även som musikalisk mentor. De lyckades förbli goda vänner

Den 22 januari 2006 gifte hon sig i Japan med **Michael Lockwood** som var hennes gitarrist och musikproducent. Den 7 oktober 2008 så födde hon tvillingflickorna (tvåäggs) **Harper Vivienne Ann Lockwood** och **Finley Aaron Love Lockwood**. Efter 10 års äktenskap så anhöll Lisa Marie om skilsmässa 2016 vilken blev fastställd 2021.

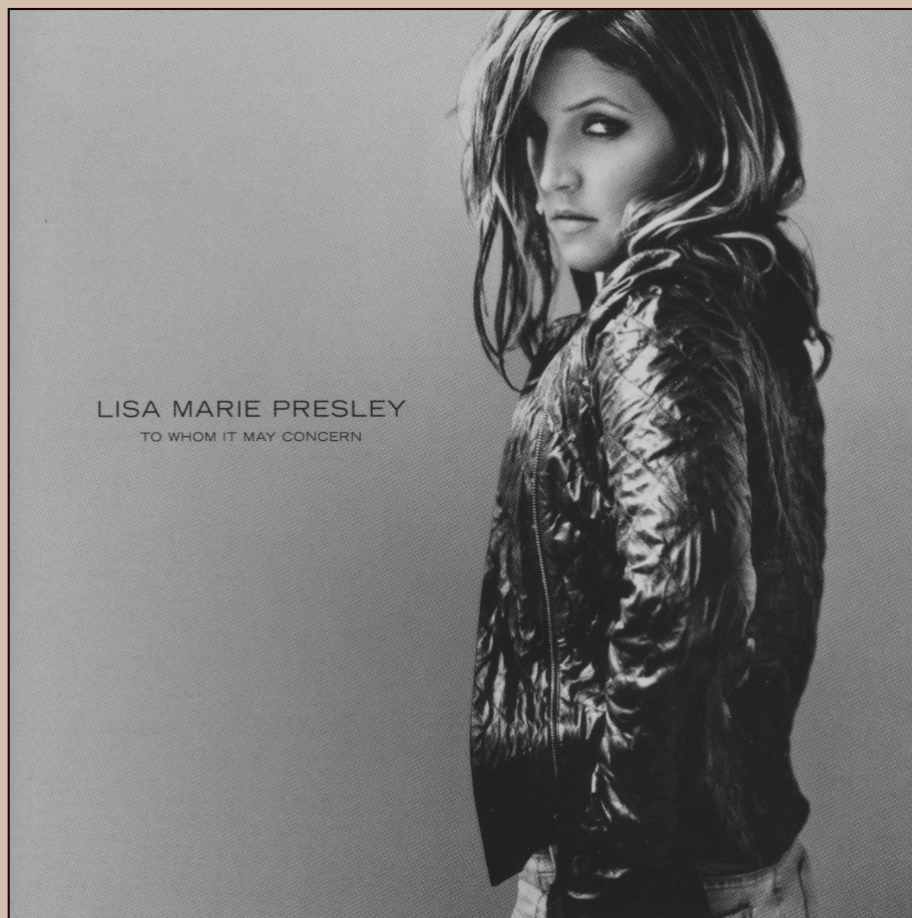
Lisa Marie fanns på plats vid Golden Globe-galan den 10 augusti då **Austin Butler** fick motta priset för bästa skådespelare i en dramafilm för sin roll som Elvis i **Baz Luhrmanns** film.

Endast två dagar senare, den 12 januari, cirka klockan 10:30 drabbades Lisa Marie av en hjärtinfarkt hemma i Calabasas i Kalifornien. Man lyckades starta hennes hjärta med hjärt-lungräddning på vägen till ett sjukhus i Los Angeles men hon dog senare samma dag.

Lisa Marie hade 2019 undertecknat ett avtal med Gallery Books om att skriva en biografi med fokus på att berätta allt om sin pappa Elvis och hennes ex man Michael Jackson. Hon ska ha jobbat med boken månaderna före sin död men det är okänt hur långt projektet hade kommit när hon gick bort.

Musiken

Under årens lopp ryktades det länge om att Lisa Marie snart skulle debutera som sångerska. Det gick rykten om att **Jerry Lee Lewis** lärde upp henne. Jerry Schilling har ju varit manager åt Jerry Lee och även åt Lisa Marie så visst träffades de men hennes musik har kanske inte så mycket gemensamt med musiken The Killer spelade. Schilling berättade nu vid minnesceremonin att Lisa Marie inte var rädd för att ställa Jerry Lee mot väggen då hon vid ett tillfälle plötsligt hade frågat om incidenten då han hade kraschat in i Gracelands grindar! The Killer hade

Albumet To Whom It May Concern kom 2003 och sålde guld.

blivit helt tyst och generad när detta kom upp. 1997 gjorde Lisa Marie en virtuell duett med pappa Elvis då de tillsammans sjunger Don't Cry Daddy. Videon med duetten spelades upp i Memphis i augusti under konserten som uppmärksammade 20-årsdagen efter Elvis död. Den har fortfarande inte släppts officiellt.

Den 8 april 2003 släpptes hennes debutalbum **To Whom It May Concern** som sålde guld och blev 5:a på amerikanska Billboard-lista. Singeln **Lights Out** blev 18:e på Billboard Hot Adult Top 40-listan och 16:e

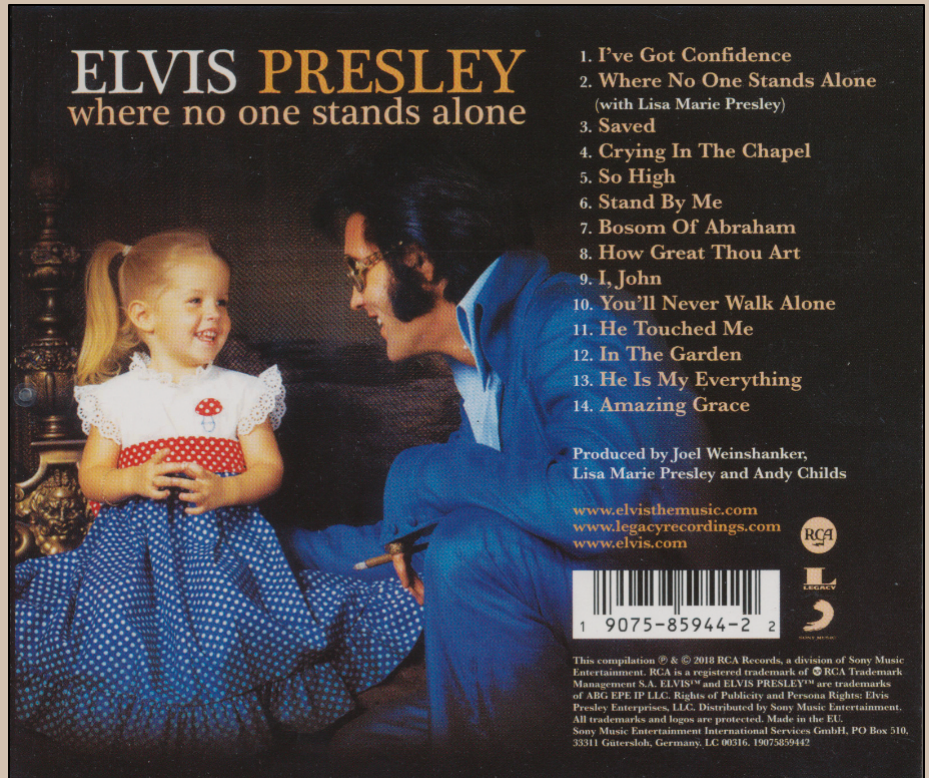
på den brittiska listan. Hon skrev de flesta låtarna själv. På låten **Savior**, som var B-sida, så samarbetade hon med **Billy Corgan** från **Smashing Pumpkins**.

Hennes andra album **Now What** kom den 5 april 2005 och var också en framgång. Det nådde plats 9 på Billboards albumlista. Artisten **Pink** gjorde ett gästframträdande på låten **Shine**.

I augusti 2007 gjorde Lisa Marie åter en duett med Elvis och den här gången var det den odödliga hiten **In The Ghetto** som gavs ut som en välgörenhetssingel.

Ovan och nedan: Lisa Marie i Memphis i augusti 2012.
Foton: Annika Lindqvist

Baksidan på albumet *Where No One Stands Alone* från 2018.

Hennes tredje album hade titeln **Storm & Grace** och gavs ut den 15 maj 2012. Det var producerat av **T-Bone Burnett**.

2016 gavs en ny duett med pappa ut och då var det den tidiga låten **I Love You Because** som Elvis spelade in på Sun 1954.

2018 gavs gospelalbumet **Where No One Stands Alone** ut med Elvis. Låtarna har nyinspelade musikbakgrunder

i nya arrangemang och titellåten är en duett med Elvis och Lisa Marie.

Det var lite kort om Lisa Maries liv och karriär. Kanske kommer det att ges ut något Best of album och många tidningsartiklar och böcker blir det förstås. Vi får säkert skäl att återkomma till Lisa Marie på något sätt. Om inte för annat så finns hon alltid med i historien som Elvis dotter och enda barn.

Musikquiz-resultaten 2022:

Quiz #1

1. Michael Peterson
2. Tommy Stormo
3. Viggo Jarle Jensen

Quiz #2

1. Mats Svensson
2. Viggo Jarle Jensen
3. Michael Peterson

Quiz #3

1. Mats Svensson
2. Tommy Stormo
3. Jörgen Lange

Quiz #4

1. Jörgen Lange
2. Michael Petersson
3. Mats Svensson

Quiz #5

1. Viggo Jarle Jensen
2. Anonym deltagare "Själv"
3. Jörgen Lange

Quiz #6

1. Jörgen Lange
2. Mats Svensson
3. Irene Tronvik

Quiz #7

1. Tommy Stormo
2. T.Elvis
3. Mats Svensson

Totalpoäng:

Stormästare 2022: Mats Svensson – 10 poäng

- Jörgen Lange – 8 poäng
- Viggo Jarle Jensen – 6 poäng
- Michael Peterson – 6 poäng
- Tommy Stormo – 7 poäng
- T. Elvis – 2 poäng
- Anonym deltagare "Själv" – 2 poäng
- Irene Tronvik – 1 poäng

(Deltävlingspoäng: ettan 3 poäng, tvåan 2 poäng, trean 1 poäng)

Jag träffade Elvis redan som bebis

Elvis i Nordens Annika Lindqvist har intervjuat Marty Lackers dotter Sheri Lacker. Marty var ju en av medlemmarna i Elvis innersta krets "The Memphis Mafia".

Annika: – Först och främst tack för att du tog dig tid för oss på Elvismagasinet!

Sheri: – Ja men tack själv. Det är roligt att bli intervjuad av någon från Sverige. Jag har alltid varit fascinerad av Sverige ända sedan jag var liten och såg program om Sverige på TV. Jag älskar eran dialekt, som du låter nu till exempel. Jag har alltid varit intresserad av lingvistik.

Annika: – Berätta lite om din Facebook sida – [The Official Memphis Mafia Group](#) | Facebook

Sheri: – Det började med att min syster Angie startade en blogg, som egentligen handlade om att processa vår pappa Marty Lackers bortgång. Hon fick en så bra respons på bloggen, där folk fick reda på en annan sida av vår pappa som kanske inte var så känd. Så det hela var sprunget ur den responsen vi fick. Det gjorde att vi startade Facebookgruppen, som nu har 10.000

Sheri Lacker
Foto: Sheri Lacker

medlemmar och det vi vill göra är ju egentligen mot bakgrund av vår kärlek till vår pappa.

Nu har det blivit som en andra familj, jag känner verkligen för våra följare och att interagera med dem.

Vi vill också försöka vara så faktabaserade som möjligt. Vi ser att nu när nästan alla i Memphis Mafia har gått bort, kommer det fram folk som aldrig haft med Elvis att göra och har alla möjliga synpunkter, men de har aldrig träffat honom, de kanske har studerat många böcker om Elvis, men de har aldrig träffat honom. Vi kallar dom "keyboard jockeys" (skratt). Där försöker vi vara en motvikt

Marty Lacker jobbade för Elvis.
Foto: Sheri Lacker

och presentera fakta, snarare än påståenden.

Annika: – Vilka är dina egna minnen av Elvis?

Sheri: – Det var ju så att jag träffade ju Elvis redan som bebis. Vi var jättemycket på Graceland, så för mig var det något helt naturligt. Billy och Joe Smith till exempel kändes som en utökad familj. Jag har tänkt mycket på vilken speciell start vi fick i livet och ju längre tiden går alltmer blir jag fascinerad över allt vi fick vara med om i så unga år. Hur fick jag den här chansen?

Annika: – Hur kom Marty till Memphis?

Sheri: – Jo det var så att min pappa Marty's syster gifte sig och flyttade till Memphis och mina föräldrar och jag flyttade efter. De kom från New York, som i början av 50-talet inte var en vidare bra stad, mina farföräldrar vill inte att min pappa skulle växa upp där.

Min pappa gick precis som Elvis på Humes High School, men två klasser under. Han kände Red, Alan och George och Elvis, men lite mer perifert i början. Där de klickade var kring kläder, båda klädde sig extravagant och färgrikt och de hade båda längre hår än alla andra. Min pappa kom ju från New York och hade så att säga med sig klädstilen därifrån. De spelade också amerikansk fotboll ihop, men som sagt på Humes var de egentligen mest bekanta.

Sedan gjorde han lumpen och kom ut ungefär när Elvis ryckte in, så där var det några år som de inte umgicks. I lumpen gick min pappa en radio-operatörsutbildning och det lade banan för hans fortsatta karriär.

Efter lumpen träffades de igen genom George Klein, egentligen främst för att George inte hade körkort

**Till höger är Sheris syster Angie i orangefärgade byxor, sedan Sheri i blå tröja, Priscilla och Elvis i hatt. Till vänster i ljusblått Sheris mamma Patsy, pappa Marty och hennes bror Marc.
Foto: Sheri Lacker**

men behövde ta sig till Graceland, så min pappa körde bilen. Min pappa jobbade då som DJ på en radiostation och var ju relativt nygift och hade fått mig, sin förstfödda dotter. Elvis och min pappa fick åter igen bra kontakt och det dröjde inte länge förrän Elvis bad honom att jobba för honom och följa med på filmatiseringen av Kid Galahad (1961). Det slutade med att det blev lite för tufft för min mamma och det blev inte bättre av att Marty lite senare följde med Elvis på hela tre filmatiseringar på raken, men då krävde min mamma att vi alla skulle få följa med och bo i en lägenhet i närheten av inspelningsplatserna.

Annika: – Visst var det så att ni en tid också bodde på Graceland?

Sheri: – Ja vi bodde hela familjen på Graceland, från det jag var 3 ½ till jag var 5 ½. Vi bodde i det som kallades annexet. Jag har så fina minnen därifrån. Vi flyttade efter det till ett ställe som låg bara 10 minuter från Graceland, så vi kunde komma dit fort. Vi var där väldigt ofta, faktiskt nästan hela tiden (skratt).

Det var ju mycket Elvis och grabbarna som gällde och min mamma tyckte till slut illa om Elvis eftersom hon och de andra fruarna blev åsidosatta och fick i princip uppfostra barnen själva.

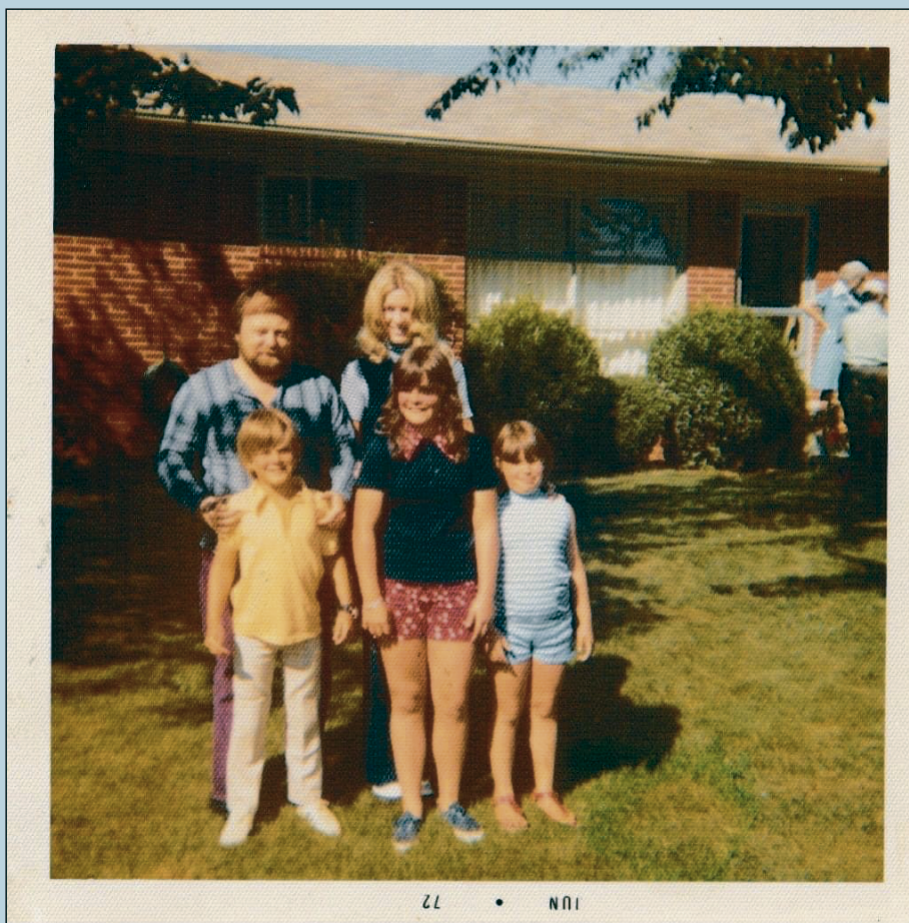
Vi var tre syskon vid det här laget och mamma hade sedan tidigare problem med nerverna, så för henne var de här åren svåra. Jo Smith, Billys fru, säger samma sak om den här perioden.

Annika: – Hur var Elvis mot er barn?

Sheri: – Han var alltid väldigt rar mot oss och kallade oss "baby" och klappade oss på huvudet. En sak han gjorde annorlunda jämfört med de övriga vuxna, var att han alltid tittade oss i ögonen och gav oss sin fulla uppmärksamhet. Det kändes som han var på vår sida och han älskade verkligen barn. Mamma berättade en anekdot från när jag var 3 år och vi satt i matrummet på Graceland och jag hoppade upp och ner i Elvis knä. Elvis sa till slut väldigt tålmodigt och vänligt att du måste bestämma dej, endera sitter du kvar i mitt knä eller så går du ner. Det var så han var, väldigt mjuk, inte som många andra vuxna som bara skulle ha schasat iväg mig. Han gav mig väldigt vänligt ett val.

Annika: – Hur var de övriga familjemedlemmarna i familjen Presley?

Sheri: – Farmor Minnie Mae var en väldigt söt och snäll tant. Vi barn gick in till

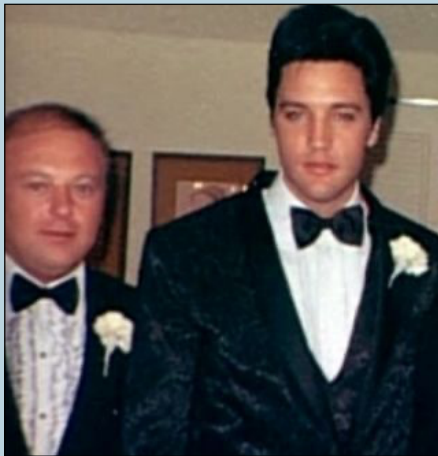
**Familjen Lacker: Marty, Patsy, Marc, Sheri och Angie.
Foto: Sheri Lacker**

henne varje morgon och sade god morgon och småpratade en stund.

Vernon var väldigt tystlåten och hängde mest bara omkring. Han sa inte så mycket och aldrig något dåligt om någon. Jag minns hur han alltid hade händerna i fickorna och fipplade med nycklarna han hade i fickan.

Annika: – Din pappa var ju tillsammans med Joe Esposito best man på Elvis bröllop, vad har han berättat om det?

Sheri: – Ja att han blev best man, verkar ha berott på ett bråk som Mr Presley, det var så vi kallade Vernon, hade med min farbror med fru, som hade gjort designen till Jungle Room och Meditation Garden. Min pappa sade till Elvis att det där var inget vidare hanterat av Vernon och för att gottgöra det hela, bad Elvis min pappa att bli best man på bröllopet. Men några andra i gruppen, inklusive Överste Parker och Priscilla, ville ha Joe som best man och till slut blev det två best men på bröllopet.

**Marty som best man 1967.
Foto: Sheri Lacker**

Red West var ju inte ens bjuden och det berodde antagligen på att Överste Parker inte ville ha med vissa personer.

Annika: – När du nu nämner Parker, vad är din åsikt om honom?

Sheri: – Jag har antagligen träffat honom, men jag minns honom inte. Men min åsikt baserad på vad jag hört från min pappa är att det var en slags hatkärlek, på ett sätt en perfekt storm så att säga, men han drev det hela för hårt och för långt, vilket man kan se i senaste Elvisfilmen. Men han jobbade alltid hårt för Elvis.

Annika: – Och nu nämnde du Elvis filmen, så då blir jag nyfiken på vad du tyckte om den?

Sheri: – Ja det är både ris och ros. Jag gillade det artistiska, scenografin,

Baz Luhrmanns film "Elvis" hade sin världspremiär under filmfestivalen i Cannes den 25 maj vilket vi skrev om i Elvismagasinet nummer 5-2022.

Foto: Yannick Perrussel

kläderna och så vidare. Men det som gör mig perplex är att Baz Luhrmann ägnade sig så mycket åt att göra dom detaljerna helt perfekta, till exempel den sista scenen där Austin Butler sjunger "Unchained Melody", där har de återskapat hela scenen inklusive pappmuggarna på pianot. Men när de gäller själva storyn, så är Baz inte alls noggrann. Memphis Mafia nämns knappt, det är den där larviga buss scenen och när Billy larvar runt på Graceland och Gladys som jagade höns ur huset. Elvis föräldrar är inte rättvist porträtterade och Linda Thompson är inte ens nämnd. Det var till exempel hon och inte Priscilla som var med honom på sjukhuset och Priscilla hade lämnat Elvis 1972, så hon var aldrig vid någon av hans flygplan (ref till scenen i

bilen vid flygplanet)

Men däremot tycker jag att Austin Butler gjorde ett fantastiskt porträtt. När jag först såg bilder på vem som skulle spela Elvis, trodde jag inte på det, men han gjorde det riktigt bra.

Annika: – Din pappa verkar ha haft många olika roller när han jobbade för Elvis, berätta lite om dom.

Sheri: – Ja, han hade verkligen många olika roller, man kan väl säga att han var Special Project Coordinator.

Bland annat var han koordinator mellan filmbolaget MGM's kostymavdelning och tog Elvis alla mått och såg till att det var "Elvis style" på kläderna som togs fram för

**Marty Lacker, Billy Smith och Lamar Fike.
Foto: Sheri Lacker**

filmerna. Han gjorde teckningar av hur kragar och annat skulle se ut. Det var förresten min pappa som ritade Elvis smoking till hans bröllop.

Han jobbade också aktivt med Elvis välgörenhetsarbete och höll utkik efter typiska projekt som Elvis skulle gilla, till exempel låg han bakom idén till rullstolen som Elvis gav till den Afro-Amerikanska damen som det skrivits mycket om.

Han var ju också den som såg till att Elvis spelade in med Chips Moman som producent på American Sound Studios. Min pappa jobbade en tid som General Manager där och utan honom hade Elvis nog inte spelat in *In the Ghetto*, *Suspicious Minds*, *Don't Cry Daddy*, *Kentucky Rain* etc. Det var ju egentligen helt otroligt, min pappa hade ju knappt ens en

formell utbildning, han gick en termin på radioskola, men var i övrigt självlärd.

Han startade Pepper Records, ett skivbolag som från början specialiserade sig på jinglar till radioreklam, men Marty utvecklade det hela och upptäckte talanger som tex Rita Coolidge (senare Kris Kristofferssons fru).

Senare jobbade han även på Stax Records och såg till att Elvis spelade in *Raised on Rock*.

Annika: – Visst var du med när Elvis och din pappa mfl träffade Beatles?

Sheri: – Ja det var jag, ja minns det så väl trots att jag var liten. Jag satt i soffan med Paul och Ringo. När det var dags för mig att gå och lägga mig, skulle jag säga adjö till Paul och sträckte artigt fram

högerhanden. Det visade sig att Paul var vänsterhänt och lärde mig hur man skulle hälsa på vänsterhänta (skratt).

Min pappa var förstås med hela tiden och även dagen efter när de träffade Beatles igen (men då var inte Elvis med). Min pappa hade bara bra saker att säga om Beatlarna.

**Aloha From Hawaii 1973.
Foto: RCA Records**

Annika: – Marty var också med på Alohakonsserterna

Sheri: – Ja, mamma och han satt i publiken och om du tittar på videon när Elvis anländer i helikopter och åker i jeepen, så ser du vilka som var med. Han syns annars inte så mycket på bilder, de finns förstås några, men han var ingen linslus. Han var mest en sådan som fick jobbet gjort, han behövde inte stå i rampljuset.

**Marty Lacker gick bort 2017.
Foto: Sheri Lacker**

Annika: – Hur var han som pappa?

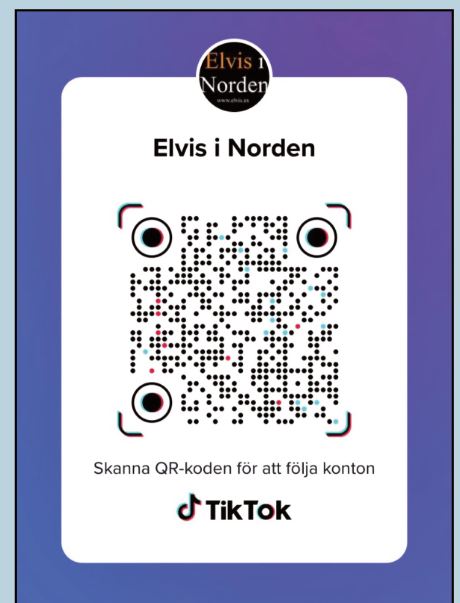
Sheri: – Han var snäll som en nallebjörn. Utåt sett var han ofta sedd som rätt frank och med visst humör, men hemma var han snäll. Visst kunde han brusa upp ibland men det gick snabbt över. Han var alltid svag för barn och djur. Han gillade att ta med oss ut på restaurang och visade oss gärna arkitektur, han var väldigt intresserad av det. De enda gångerna jag såg honom gråta var när något husdjur dog och när Elvis dog. Min pappa var min bästa vän och jag har verkligen varit välsignad med två fina föräldrar. Tyvärr skilde de sig efter 30 år ihop, men de förblev vänner och bodde faktiskt ihop på slutet.

**Sheri, Patsy och Angie.
Foto: Sheri Lacker**

Annika: – Vad mindes Marty bäst om Elvis?

Sheri: – När Elvis var glad, hans underbara skratt och alla roliga stunder de hade tillsammans. Han skulle gjort vad som helst för Elvis, han älskade honom verkligen.

1935 88 2023

14 JAN • KATALIN • UPPSALA

ELVIS PRESLEY
BIRTHDAY PARTY

KENT WENNMAN ROCKABILLY KVARTETT & BAND

Den 14 januari firades Elvis födelsedag i Uppsala med ett riktigt Birthday Party. Födelsedagsbarnet själv, som skulle ha fyllt 88 år den 8 januari, log nog från himlen när tonerna från Elvisfesten trollband ett fullsatt Katalin.

Att vara ett hängivet Elvisfan innebär att många äventyr väntar bakom dörren. Det är bara att vrida om handtaget och bege sig ut i världen. Den här gången var det min tur. Nej inte bara min tur för vi var faktiskt rätt många som tog chansen till en häftig upplevelse just den här helgen. Ett stort antal av **Elvis i Nordens** medlemmar i Sverige träffades tillsammans med massor av andra

Elvisintresserade då **Kulturhjältarna** med **Kent Wennman** arrangerade Sveriges största årliga Elvisevenemang - **Elvis Presley Birthday Party**.

Själv bor jag numera i fasta Finland så åtminstone en kom från grannlandet också. Sedan träffade jag förstås Elvisfans som hade kopplingar till Finland. För mig innebar detta äventyr att jag fick ta flyget från Vasa via Helsingfors till

Arlanda på lördag eftermiddag. Några timmar senare satte jag mig på tåget från Arlanda till Uppsala med höga förväntningar. Efter att nästan ha missat flyget från Helsingfors till Arlanda, på grund av att jag inte lyckades slå världsrekord i 5 kilometer flygterminal-löpning, så var det väldigt skönt att få stiga av pendeltåget på Uppsala centralstation.

*Ibland får man ta flyget till en Elvisfestival.
Foto: Elvis Ahlgren*

Trots ett par snäva tidsmarginaler fungerade min resa som planerat. Redan på vägen till hotellet så hade jag turen att möta ett gäng från Elvis i Norden. Vi hälsade glatt på varandra innan de begav sig till en restaurang i närheten och jag fortsatte till mysiga **Clarion Collection Hotel**. Jag har tidigare Elvis-festivalminnen från just detta hotell så det var samtidigt lite nostalgiskt att återkomma till det nu några år senare.

Efter incheckning och en snabbdusch och så befann jag mig i hotellets restaurang där jag hade nöjet att hälsa på fler Elvisvänner. Jag var givetvis hungrig efter att inte ha haft möjlighet att äta något under min rätt hektiska resa. Dessutom var jag även rätt hungrig på att socialisera med mina vänner vilket inverkade märkbart på matintagets hastighet.

Plötsligt insåg vi att nu måste vi snabbt vidare till Katalin och Elvispartyet. Lyckligtvis är det inte många meter mellan hotellet och Katalin. Jag plockade snabbt fram mina Elvis i Norden-flyers, från min minimala resepackning, och så styrde vi stegen mot evenemanget som vi var där för.

*Harald Mjöberg ledde publiken i en tyst minut för Lisa Marie.
Foto: Elvis Ahlgren*

Dessvärre var bandet **The Requests**, som spelade i puben, redan på väg att avsluta sin spelning så jag kan inte bedöma hur bra de var. Men att döma av deras avslutande **Johnny B. Goode** så verkade de leverera bra då de värmdes upp publiken inför kvällens stora show.

Ja klockan närmade sig 20 och vi öppnade dörren in till Stora scenen och fick börja tränga oss fram. Ja det var packat med folk vilket naturligtvis var jättekul. Bekanta ansikten lite här och var så man fick försöka att hälsa snabbt innan showen drog igång.

Där på scenen var Kent Wenmann och hans rock and roll riddare som

förberedde sig för drabbning. Men innan de släpptes lös på scenen så påminde vi om det sorgliga som precis hade hänt. Min vän **Harald Mjöberg** från Göteborg hade fått hedersuppdraget att hålla en tyst minut för Elvis dotter **Lisa Marie** som tragiskt gick bort bara ett par dagar innan denna fest. Harald skötte detta bra och många uppskattade att vi hedrade Lisa Marie på detta sätt. Visst kändes det ledsamt och tråkigt och man kan bara konstatera att livet kan vara grymt ibland. Efter att ha tänkt på och visat respekt för Lisa Marie och hennes anhöriga på detta sätt så kändes det ändå bra att få hylla Lisa Maries far Elvis.

**Kent Wennman och hans Rockabilly Kvartet får med publiken direkt från start.
Foto: Elvis Ahlgren**

Det kan kännas svårt att kicka igång showen på ett glatt och positivt sätt efter något sådant men det var just vad Kent och hans tappra hjältar gjorde. Likt en riddare som träffar sitt mål med lansen så träffades publiken rätt i hjärtat när bandet drog igång med **All Shook Up**. Det är inte så många Elvislåtar, förutom möjligen **Can't Help Falling In Love**, som är något säkert allsångskort men Kent och grabbarna har gjort All Shook Up till just en härlig och rolig interaktiv

låt där publiken stämmer in med ett "Elvisstön" på rätt ställen. Det är humor och det svänger så det är ett perfekt sätt att få med sig publiken. Att på detta sätt muntra upp och lämna den lite sorgliga stämningen som nog många kände fungerade perfekt.

Det är inte mycket som kommer gratis som underhållare utan det är hårt arbete och erfarenhet som gör att showen kan verka avslappnad och publikkontakt skapas. Här

kom publikkontakten direkt i inledningen och det är ju det bästa som kan hända. Kent och hans musiker är professionella ut i fingerspetsarna och alla bjuder på sig själva och de har kul på scenen! När musikerna har kul på scenen så smittar det förstås lätt av sig till publiken och så var det verkligen på Katalin! Kul!

-Well, it's Saturday night, and I just got paid...
Nej, det är inte **Little Richard** som äntrat scenen

och river av sin **Rip It Up** i en grymt tuff version som kör över alla som står i vägen. **Kent Wennman Rockabilly Kvartett** levererar versionen från en av deras tuffaste plattor - **Guitar Man & Other Great Rockabilly Tracks Associated With The King Vol 2**. Även **Ain't That Loving You Baby** dyker upp under spelningen. Man kan inte säga annat än att de gillar att stå ut genom att göra sina egna grejer.

Oftast hör man kanske bara namnet Kent Wennman men personligen tänker jag lika mycket på hans fantastiska musiker. Kent må vara frontfigur och stå för många bra idéer och arrangemang men utan ett bra band skulle det inte kunna bli samma sak. Kent med bara sin gitarr skulle nog bli ungefär lika mycket rock and roll som det var när Elvis gjorde **My Happiness** 1953. Nej, det krävs nog en viss uppsättning instrument som hanteras på rätt sätt. Det måste även vara rätt dynamik både mellan personerna som spelar och i musiken som spelas. De här erfarna musikerna jobbar mycket bra ihop och de har kul! Det är förstås en förutsättning för att kunna hålla på år efter år.

Stefan Persson vet hur man hanterar en ståbas. Humor och rock and roll fungerar alltid.
Foto: Elvis Ahlgren

Så vilka är musikerna då? På gitarr har vi **Ulf Holmberg** som är en lika stor profil i bandet som Kent. Man inte låta bli att älska hans riff och hans poser.

På bas hittar vi **Stefan Persson**. En riktig filur som hanterar ståbasen exakt som man förväntar sig i ett rockabillyband. Det vill säga genom att skämta till det lite med att till exempel

snurra på den eller plocka upp den och spela på den som en förvuxen gitarr! Mer sånt Stefan! Förstås finns det inget som slår rockabillysoundet från en riktig ståbas så det är svårt för andra instrument att konkurrera.

Har man en bra bas så behövs inga trummor men varför inte helgardera och ta in härlige **Per-Åke Persson** som exploderar på de rätta

ställena och får musiken att köra över vem som helst! Och vad vore väl Hound Dog utan trummor?

För att sätta lite extra krydda på det hela så har vi **Nicke Widén** som vet hur man får till det där härliga steel guitar soundet.

Under den här showen får bandet förstärkning av de eminenta musikerna **Andreas Hellkvist** på orgel och **Arvid Callin Nerdal** på piano. De bidrar till ett fylligare sound och behövs för att alla låtar ska ha en chans att uppnå sin fulla potential. Ja vad hade det blivit om **Jerry Lee** inte hade haft 88 tangenter framför sig? De här killarna bevisade likt honom att vi får så mycket mer sväng i musiken och att det blir så mycket roligare att det är mycket svårt att klara sig utan det!

Kent hade inte bara sitt förstärkta band med sig utan även gästartisterna **Jack Baymoore** och **Matte Lagerwall**. Jack Baymoore är ju numera ett känt och erfaret namn i rockabilly- och även i Elviskretsar så det är inte förvånande att även han levererar i toppklass denna underbara kväll. Det är Elvis tidiga rockabillylåtar i stil med **I'm Gonna Sit Right Down And Cry (Over You)** och

*Jack Baymoore
Foto: Eva Lind Söderling*

”många rockhjältar heter Kent”

rocklåtar som **I Need Your Love Tonight** men även en del filmlåtar som exempelvis **Shoppin' Around** som verkar passa bäst och mest faller Jack i smaken. Men han kan också ge sig på någon 70-talare. Jack Baymoore är **Kent Vikmos** artistnamn och är faktiskt inte är bara

ett påhittat namn utan Baymoore är faktiskt en översättning av efternamnet Vikmo! Så vi hade stundvis två stycken Kent på scenen som bjöd på härliga Elvistolkningar. Just nu verkar det vara många rockhjältar som heter Kent!

En rockhjärte som inte heter Kent men som ändå gör en lika bra insats är Matte Lagerwall. Matte är minst sagt rutinerad inom rock and roll-branschen som medlem i **The Boppers** sedan starten 1977. Han har även varit gitarrist i **Jerry Williams** band.

Liksom övriga musiker på scenen så gör han mycket bra ifrån sig denna magiska kväll. Var det kanske Elvis ande som var med och påverkade alla att göra den här spelningen extra bra? För här sitter allt som det ska och alla på scenen gör ett toppenjobb. Det brukar

ju vara så att när andra runtomkring är bra så lyfter man sig själv ett snäpp. Den samlade talangen på Katalins scen var inget man skämtar om utan bara försöker förstå. Adderar vi en hängiven publik till detta så har vi en supershow. Nja vänta lite! Bra musiker allena gör kanske ingen succé för det krävs ju även bra låtar för det. Nu var ju inte bra låtar något större problem då det finns gott om den varan i Elvis repertoar. Och många bra låtar blev det sannerligen innan det sista ackordet var taget.

Tempot hölls uppe genom hela showen och det var rockers som gällde. Kent Wennman gjorde visserligen den mycket fina **It Hurts Me** som för en stund lugnade ner tempot, dock inte publikens uppskattning, och Matte sjöng den klassiska **In The Ghetto** men annars var uptempo och rock det som satte tonen. Flera gånger sades det från scenen att det skulle bli en ballad men sedan drog det iväg i 190 igen! Bandets motto för kvällen verkade vara "Rock till you drop!"

*Matte Lagerwall från The Boppers.
Foto: Elvis Ahlgren*

Set 1

All Shook Up

Baby Let's Play House

A Big Hunk O' Love

Mystery Train - Jack Baymoore

You're a Heartbreaker - Jack Baymoore

Rip It Up

Ain't That Loving You Baby

Good Rockin' Tonight - Matte Lagerwall

Blue Suede Shoes - Matte Lagerwall

One Sided Love Affair

New Orleans

I'm Gonna Sit Right Down And Cry (Over You) - Jack Baymoore

I Need Your Love Tonight - Jack Baymoore

Money Honey - Mats Lagerwall

One Night (Of Sin) - Matte Lagerwall

King Creole

*Det svängde rejält på Katalin när publiken var med till 100%. Setlistan för det första setet.
Foto: Elvis Ahlgren*

När man talar om Kent Wennman så handlar det inte bara om nya arrangemang av gamla klassiska hits utan lika kännetecknande eller kanske ännu mer typiskt är att han och bandet lyfter fram lite bortglömda pärlor som aldrig blev några större hits. Det kan vara filmmåtar som **Let Yourself Go** eller **Percy Mayfields** fenomenala blueslåt **Stranger In My Own Home Town** som Elvis spelade in 1969. Man kan alltid förvänta sig det oförväntade när Kent väljer låtar och det är uppskattat.

Showen var uppdelad i två set med en paus emellan

och det kändes absolut nödvändigt för att publiken inte skulle svimma eller ännu värre! För hur mycket orkar man rocka utan paus? Musikerna i bandet måste ha slutit samma avtal som

den legendariske bluesmusikern **Robert Johnson** gjorde vid den där vägkorsningen en mörk natt på 30-talet för där uppe på scenen så ler de bara och verkar outtröttliga. De enda

*Grymt bluesgung med Stranger In Your Own Home Town.
Foto: Elvis Ahlgren*

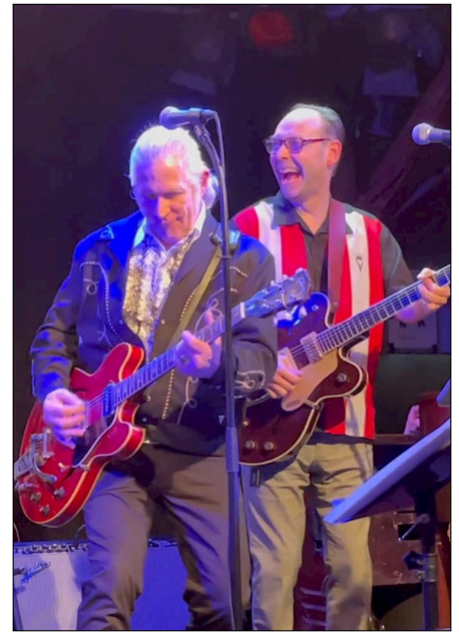
Gitarristen Ulf Holmberg i en stilstudie.

Foto: Elvis Ahlgren

som får vila lite är gästmusikerna som kör två låtar åt gången innan de byter och hoppar av scenen en stund.

När Matte framfört **Layng Martine Jr:s Way Down** från Elvis sista album så säger han att den är så bra att de borde spela in den tillsammans. Ja varför inte? Det är en av Elvis intressantaste låtar som visar att han inte hade övergett rocken utan kunde

ha varit med ett tag till om han hade fått leva. Om Matte och Kent gör något sådant tillsammans så önskar jag att de även tar sig an **Fire Down Below** som Elvis basist **Jerry Scheff** skrev till Elvis. Musiken till den spelades in dagen efter Way Down men Elvis spelade aldrig in sången och sedan blev det tyvärr inga fler inspelnings-sessioner för hans del. Låten har lite samma karaktär som Way Down

*Matte och Ulf har roligt.
Foto: Elvis Ahlgren*

och kunde ha blivit en bra uppföljare till denna och även gjort sig bra live.

Efter två grymma långa set var det så dags för final. Kent påpekade att något som de **INTE** har gemensamt med Elvis är att de **GÖR extranummer**. Elvis gjorde ju aldrig sådana utan när han lämnade scenen så lämnade han också byggnaden. Så hörs de välbekanta tonerna från **Burning Love** strömma ut över oss och golvet framför scenen var nu så packat att de som under kvällens lopp passat på att dansa fick nöja sig med ytterst minimalt utrymme. På scenen stod alla medverkande musiker och strålade efter att ha avverkat en formidabel hyllning till Kungen.

**Under finalnumren är alla artister med på scenen och publiken är närmast extatisk.
Foto: Elvis Ahlgren**

Publiken jublar och klappar händerna när musikerna lämnar scenen. "En gång till!" skallar ropen från den extatiska publiken. Det kändes alldeles onödigt att de gick av och fastän de knappt hann gå av scenen innan de återvände så kändes det ändå som ett ganska långt avbrott. Den känslan måste ha berott på showens genomgående höga tempo.

Extranumret blir **Hound Dock** med Jack Baymoore vid mikrofonen. Väldigt passande eftersom Elvis brukade sluta showerna på 50-talet med den låten. I stället för att slösa ytterligare tid på att låtsas

**"You ain't nothin' but a hound dog!"
Foto: Elvis Ahlgren**

lämna scenen så levererar man sedan kvällens sista låt direkt och det blir publikfavoriten **Suspicious Minds**. Publik och band är ett och är det ändå inte Elvis röst som hörs

någonstans där i extasen som uppstår? I det läget var det fullständigt omöjligt att sluta mer på topp än så. Att bli hög på musik kan vara svårt för somliga att förstå. För oss som var där på

Katalin var det inget annat än en självklarhet.

Mitt betyg på showen blir klara fem Elvisar av fem möjliga!

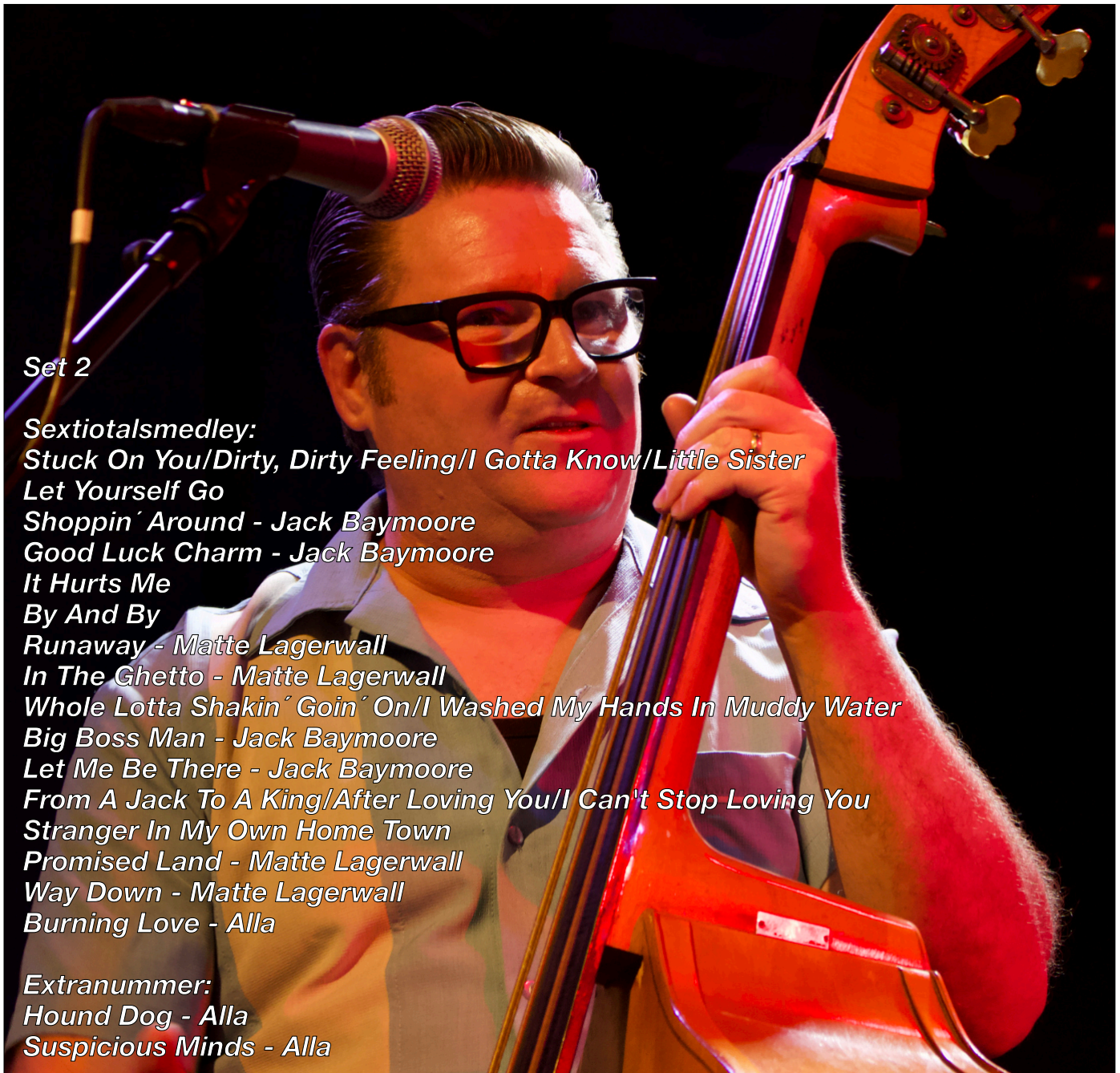
Nästa programpunkt var **Elvisdiscot**. Vid den här typen av evenemang innebär det att många redan har fått mer musikkickar än de någonsin räknat med och är helt utmattade och således är nöjda och beger sig hemåt. Det är då Elvisnördarna tar ett steg framåt och lägger i någon form av reservväxel. Elvis i Norden gänget var naturligtvis bland de som stannade kvar och sedan anslöt även självaste Kent Wennman till truppen! Elvis själv måste ha skrattat gott när han såg våra fantastiska dance moves!

Ahlgren och Harald.
Foto: Elvis Ahlgren

Harald Mjöberg som jag först lärde känna i Memphis 2000 måste ha haft några extra Duracell batterier i fickorna för han stannade aldrig upp. Det kändes som

Överst: Jack låter Ulf sjunga med i mikrofonen.
Nederst: Matte Lagerwall, Elvis i Nordens egen Eva Lind Söderling och Jack Baymoore efter showen.
Foto: Elvis Ahlgren

Set 2

Sextiotalsmedley:

Stuck On You/Dirty, Dirty Feeling/I Gotta Know/Little Sister

Let Yourself Go

Shoppin' Around - Jack Baymoore

Good Luck Charm - Jack Baymoore

It Hurts Me

By And By

Runaway - Matte Lagerwall

In The Ghetto - Matte Lagerwall

Whole Lotta Shakin' Goin' On/I Washed My Hands In Muddy Water

Big Boss Man - Jack Baymoore

Let Me Be There - Jack Baymoore

From A Jack To A King/After Loving You/I Can't Stop Loving You

Stranger In My Own Home Town

Promised Land - Matte Lagerwall

Way Down - Matte Lagerwall

Burning Love - Alla

Extranummer:

Hound Dog - Alla

Suspicious Minds - Alla

Stefan Persson med ståbasen. Setlistan för det andra setet.

Foto: Elvis Ahlgren

att hans repertoar av roliga dance moves vida översteg våra övrigas. Det var ingen mening med att försöka utmana honom insåg jag rätt snart. Då hade jag behövt ett par riktiga Blue Suede Shoes! Harald är en

härlig och rolig kille som bjuder på sig själv och sprider god stämning.

Sedan var den fantastiska kvällen över... eller nej inte riktigt. Katalin stängde visserligen men vi var ett

litet Elvis i Norden gäng som fortsatte att socialisera ytterligare en stund på Clarion Collection Hotel. Extra trevligt var att Jack Baymoore gjorde oss sällskap.

Eftersnack med Jack Baymoore på hotellet.
Foto: Eva Lind Söderling

Kent Wennman lovade att det blir Elvisfestival nästa år igen!
Foto: Elvis Ahlgren

Söndag innebar hemresa och den gick bra även om det blev en smärre försening för flyget från Helsingfors till Vasa. Jag hade varit borta endast drygt en dygn men upplevelsen kan mäta sig med vad man normalt upplever under en hel vecka. Jag fick inspiration och glädje som jag lever rätt länge på. Fortfarande några dagar efter upplevelsen i Uppsala så är jag uppe i varv och längtar också till nästa liknade äventyr. Det var en fantastisk musikupplevelse och alla fantastiska likasinnade människor gjorde detta till en av årets verkliga höjdpunkter. Jag tackar alla som var där och bidrog till att göra kvällen så minnesvärd!

Hur kan man följa upp det här? Jo genom att göra om det! Den **13 januari 2024** så blir det ett nytt **Elvis Presley Birthday Party**. Tack Kent! Vi ses då!

Länkar:

[Let Yourself Go](#)

[Suspicious Minds](#)

Elvis i Norden ambassadör

Elisabeth Wigdahl

Min kärlek till Elvis började när jag var ca 16 år, tidigt 2000-tal.

Båda mina föräldrar är födda i mitten av 40-talet så dom växte upp med Elvis musik. Mamma var dock ett **Tommy Steele** fan först men insåg snart sitt misstag och drabbades av Elvis-feber precis som alla andra. Även om jag hört Elvis musik hemma som barn var det först i tonåren som han verkligen fastnade. **Jag blev i det närmaste besatt** och var tvungen att lyssna på Elvis varje dag innan skolan.

Med åren djupnade och mognade kärleken och än idag växer hjärtat i bröstet på mig när jag hör hans röst. 2005 åkte jag första gången **till Västerås på Elvisfestival** och nu på senare år till Jönköping.

2016-2020 var jag sekreterare i Elvisforum.

Jag har aldrig varit till Graceland men det är största drömmen.

Favoritlåtar:

We Can Make the Morning, Just Pretend, Power of My Love, Pieces of My Life, Without Love

Elvis i
Norden
www.elvis.ax

2 clubs – 1 King

Mickes Serier, CD & Vinyl

**Vi köper, byter och säljer både
nytt och gammalt!**

Besöksadress:

**Långholmsgatan 20 & Långholmsgatan 13,
Närmsta tunnelbana Hornstull,
uppgång Bussar / Hornstull**

Postadress:

Långholmsgatan 20, 117 33 Stockholm

Tel: 08-668 10 23

www.mickes-cdvinyl.se

MICKES
Serier, CD & Vinyl.

Vintage Vinyl Countdown

TREVOR SIMPSON – FÖRFATTARE & RADIOPROGRAMLEDARE

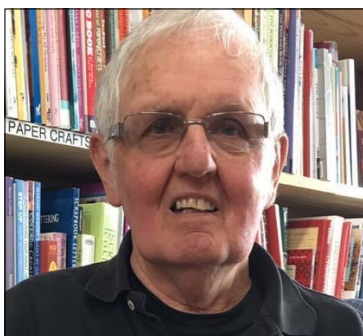
Jag föddes 1942 och köpte min första Elvis-skiva (Heartbreak Hotel) när den gavs ut i maj 1956. Den startade ett livslångt intresse för "Allting Elvis" med speciell inriktning på alla aspekter av hans breda musik.

Efter att jag hade skrivit många artiklar i Elvistidningar så fick jag fem Elvisböcker publicerade och utgivna av FTD. Böckerna var: "The Best of British-The HMV Years", "The Best of British-The RCA Years 1957-1958", "The Best of British-The RCA Years 1959-1960" och två volymer av "His Songs Of Praise", som innehåller historierna bakom fler än 100 gospel- och sakrala sånger.

Under resans gång har jag fått träffa, förutom Priscilla Presley, många av Elvis låtskrivare, körsångare och musiker. Det jag verkligen brinner för är att samla på låtskrivarnas demoinspelningar som de gjorde till Elvis och att få höra låtarna på exakt samma sätt som han hörde dem första gången.

Trevor Simpson

De 12 första brittiska EP-skivorna - del 1

Trevor Simpson
Foto: Trevor Simpson

Det förnyade intresset för att lyssna på musik på vinyl har ökat ännu mer under de senaste åren. Man kan säga att Elvis låg i framkant då skivförsäljningen exploderade, i mitten av femtiotalet, då hans svängiga rytmer blev populära. Jag tänkte att vi ska gå igenom de första 12 Elvis EP-skivorna som gavs ut i Storbritannien. Det gör vi genom att kicka igång en artikelserie som kommer att bli ett återkommande inslag här i tidningen. Om man ser till hur sällsynta dessa är så finns det absolut mer obskyra utgåvor. I synnerhet då det handlar om "interna" promotion-exemplar som inte sålts till allmänheten.

EP-konceptet var något som bidrog till att jag började samla på skivor eftersom det formatet hade bildomslag och på baksidan fanns det också en text som berättade vad som låg bakom utgåvan eller så fanns det annonser för andra Elvisprodukter. Notera att de brittiska singlarerna gavs ut i enkla bruna pappersomslag utan några bilder. Detta skilde sig från de amerikanska utgåvorna och en del andra länder ute i världen där man hade snygga omslag med bilder av Elvis. Det var också intressant att börja samla på utländska EP:n som antingen hade en annan utformning av omslaget eller andra låtar och i synnerhet de som hade titlar på olika främmande språk. Som tonåring var detta något som lockade mig till att börja med mitt livslånga skivsamlade. Så här kommer, uppdelat i form av en ny artikelserie i de kommande numren, de första tolv EP-utgåvorna med Elvis. Det blir en "djupdykning" i hur alla dessa vintage vinyl mästerverk kom till.

HMV EP – LOVE ME TENDER (7EG 8199)

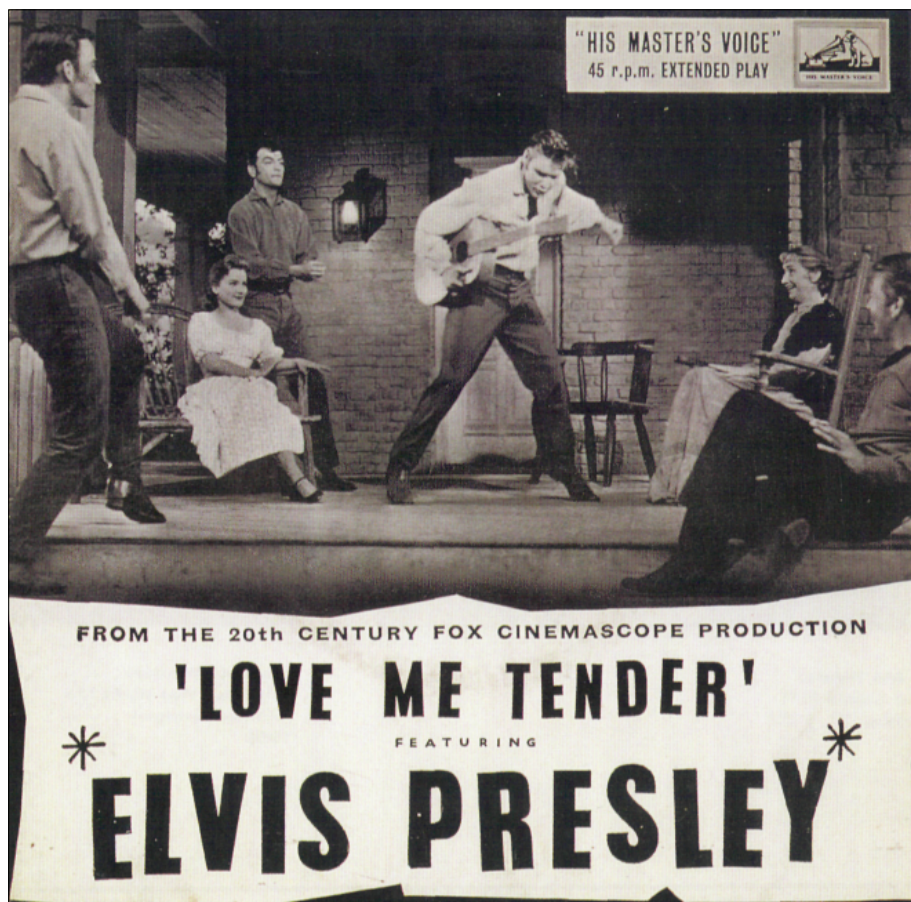
Utgiven – Februari 1957

Låtar – Love Me Tender/Let
Me
Poor Boy/We're Gonna
Move

Det här var den första brittiska Elvis EP:n och fastän det redan hade getts ut tio Elvis EP:n i Amerika, där detta format var extremt populärt, så hävdade HMV att detta var ytterligare en förstagångshändelse för denna banbrytande skiva. EP:n innehöll alla fyra låtar som Elvis framförde i sin

debutfilm **Love Me Tender** men den fanns inte i Storbritannien förrän sex månader efter att filmen var klar. Filmen hade premiär i november 1956 i Amerika men visades inte på biograferna i Storbritannien förrän i februari 1957. Detta trots att titellåten hade getts ut redan den 13 december 1956 som en HMV singel som sammanföll med filmpremiären. Precis som för titellåten så gick all credit för de återstående tre låtarna till låtskrivarna "**Elvis Presley och Vera Matson**", varav ingendera hade så mycket, om något alls, att göra med komponerandet av låtarna. Vera Matson var fru till **Ken Darby** som arrangerade låtarna för filmen och han utnyttjade möjligheten att få

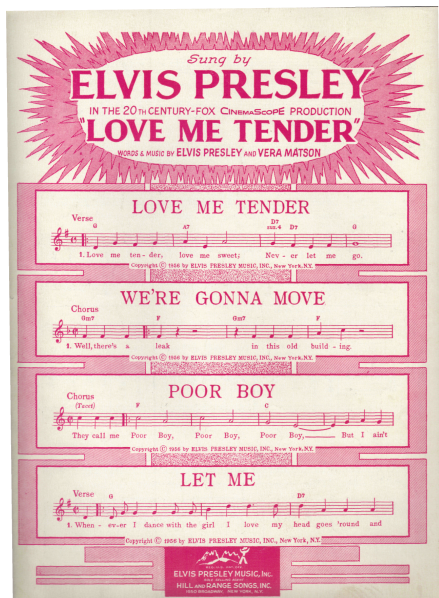

Omslaget på den brittiska *Love Me Tender* EP:n.

Tidningsannonser för filmen *Love Me Tender*.

låtskrivarrättigheterna till låtarna, som han sedan publicerade under sin frus namn med lika andelar för Presleys bolag. Den troligaste orsaken till varför Ken Darby inte står som kompositör är att han hörde till **ASCAP** (American Society of Composers, Authors and Publishers), medan Elvis förlagsbolag var kopplade till **BMI** (Broadcast Music Inc.).

Ironiskt nog, så upptäcktes det efter Elvis död att han hade berövats pengarna han var berättigad till eftersom han aldrig personligen blivit registrerad hos BMI. Till följd av detta

fick han aldrig några royalties från låtarna där han var listad som medkompositör och det representerade troligen det första i raden av många fel i omdömet hos den sluge **Översten** som var Elvis manager. BMI grundades den 14 oktober 1939 men det var den populära rock 'n' rollen som gjorde organisationen till en så framgångsrik förlagsunion för kompositörer.

Filmen som till sist fick namnet Love Me Tender skulle ursprungligen ha hetat **The Reno Brothers**, eftersom manuset skrevs runt den sanna historien om "Reno brödernas gäng" som blev ökända för sina bravader 1868. Amerikanska dagstidningar skrev den 23 maj 1868 om det första storskaliga, välorganiserade tågrånandet i Amerika – "Adams Express Companys tåg rånades i gårdkväll vid Jefferson Railroad,

Marshville, Indiana. Tjuvarna tros vara de ökända Reno bröderna som stoppade tåget och länsade Express companys kassaskåp som ska ha innehållit omkring 100 000 dollar".

Amerikanska historieböcker beskriver de fyra bröderna (Frank, William, Simon och John) som "glada och trevliga, skickliga män" och upptåget i Marshville var bara ett av de många brott som gänget begått. Till sist segrade rättvisan och de hamnade allihopa i fängelse. Frank, som var den självutnämnde ledaren för gänget, togs med våld från sin cell av en arg lynchmobb som hängde honom i fängelsets takbjälkar i december 1868.

Mindre känt är att det fanns en femte, yngre, bror som inte var inblandad i brotten som hans bröder begick. Hans namn var **Clinton Reno** och manusförfattarna i Hollywood använde faktiskt hans namn förkortat till Clint för Elvis rollkaraktär i filmen. Fastän manuset baserade sig på historiska händelser med Reno gänget 1868 så dateras de inledande scenerna i filmen Love Me Tender till den 10 april 1865 vilket är dagen efter general Lees kapitulation och slutet på det amerikanska inbördeskriget. Trots datumskillnaderna så vet vi nu att Elvis första filmroll faktiskt baserade sig på en verklig historia skriven av

Maurice Geraghty och bearbetad till filmmanus av **Robert Buckner** för 20th Century Fox.

På omslaget till Love Me Tender soundtrack EP:n fanns det en bild från filmen där han sjunger **We're Gonna Move**. Under det gyllene årtiondet av brittisk EP-produktion så var det den enda "actionbilden" med Elvis på någon brittisk utgåva. Alla andra omslag utgjordes av foton där Elvis poserade. Den brittiska utgåvan av Love Me Tender EP:n var unik även internationellt sett då den hade en "actionbild" eftersom alla andra länder använde en klassisk "stillbild" från filmen. Det var antingen Elvis på hästryggen, sittande spelande gitarr eller lutande mot ett staket. Lägg till ett laminerat omslag med filmens handling på baksidan och vi fick ett minimästerverk i HMV:s utgåva som fortfarande i dag behåller sin dragningskraft som samlarobjekt. EP:n utgick ur HMV:s sortiment, tillsammans med resten av Elvis-utgåvorna, och var inte längre tillgänglig i Storbritannien efter september 1958 eftersom RCA hade satt upp sitt eget distributionsnätverk i juli 1957.

We're Gonna Move var inte bara den första låten att spelas in i studion utan den var även den första att

På EP:ns baksida finns förutom de fyra låttitlarna även ett sammandrag av filmens handling.

framföras i filmen när Elvis, i rollen som Clint Reno, sjöng sången på verandan till "familjens hem" då familjen Reno samlades för att lyssna. Ordet "move" i titeln refererar till att flytta till ett annat hus och inte till något danssteg eller att skaka på benen även om det är just så som Elvis framför låten i filmen. Hans bårullningar under sången visade hur han uppträdde under sina tidiga framträdanden på scenen. Fastän de inte stämde in med perioden för inbördeskriget så fick det många att bänka sig i biografstolarna då folk krävde att få se den nya

musiksensationen "in action".

Förutom den officiella versionen, där Elvis sång är från både tagning fyra och nio, så har båda tagningarna getts ut i sin helhet. Tagning fyra fanns på boxen **The King Of Rock And Roll** (1992) och tagning nio i stereo på CD:n **Jailhouse Rock** (1997). Just före tagning nio hör man Elvis säga till studiomusikerna "Jag vet att ni får en dollar i timmen och så vidare" vilket kan ha varit lite surt eftersom hans egna grabbar inte spelade på sessionen. **Lionel Newman**

som var filmens musikansvarige hade sagt nej till **Scotty, Bill** och **DJ** och motiverat det genom att säga att de inte var tillräckligt "hillbilly". Trots att hela inspelningssessionen gick mycket bra svor Elvis att han alltid skulle använda sitt eget band i framtida filminspelningar.

När man tog med den här "nya" sången i filmen **Love Me Tender** 1956 så dolde man att det inte alls var en ny låt utan en bearbetning av titeln på en gospellåt av **The Southern Sons** från 1941. Den senaste och populäraste teorin bland auktoriteterna när det handlar om ursprunget till Elvis musik har gjort gällande att den här "originallåten" är en bearbetning av **Brother Claude Elys** inspelning av **There's A Leak In This Old Building**. Fastän den teorin är rätt trovärdig så tror jag ändå att Elvis filmlåt var ett arrangemang på en gospellåt med den titeln men att det var versionen med den svarta gospelgruppen, **The Bells Of Joy** från Austin, Texas som utgör länken till den färdiga inspelningen. Vi vet ju att Elvis och Vera Matson inte hade något att göra med komponerandet av filmlåtarna och att Veras man Ken Darby var den verkliga kompositören. Men varifrån var han bekant med denna sång? Elvis kunde mycket om gospelmusik och det är känt att han

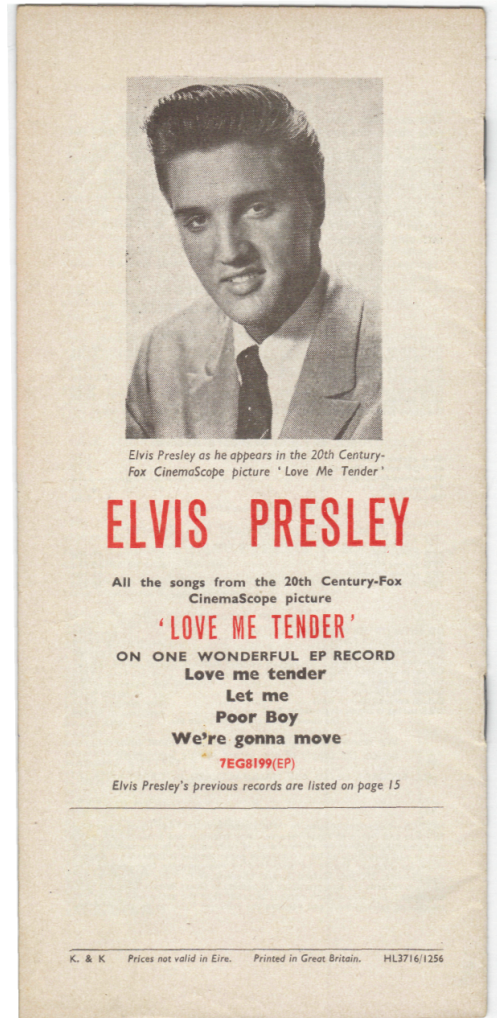

**Elvis och Debra Paget i ett PR-foto för filmen Love Me Tender.
Foto: 20th Century Fox**

berättade för reportrar under intervjuer att "Jag kan alla religiösa låtar som någonsin har skrivits." Tyvärr kommer vi aldrig att få veta om han alls var inblandad och tillförde något till den här sången på Love Me Tenders soundtrack eller vilken tidigare version av låten som han kände till.

Elvis framförande av sången, hans första sånginsats i filmkarriären, skedde precis före han sjöng Love Me Tender för Cathy (**Debra Paget**) på familjen Renos veranda. Det

var efter middagen då Cathy och Martha Reno (spelad av **Mildred Dunnock**) satte sig på verandan medan de tre Reno bröderna Vance, Brett och Ray (spelade av **Richard Egan, William Campbell** och **James Drury**) sjöng tillsammans med sin yngre bror. Elvis ben- och bäckenrörelser var i högform för att göra horderna av Elvisfans nöjda men det roliga framförandet gjordes med glimten i ögat och Elvis skrattade själv åt sitt framförande. Numrets glada stämning höjdes ytterligare av Mildred

Dunnocks ansiktsuttryck då hon skrattade högt när Elvis vickade på höfterna precis framför henne samtidigt som två av bröderna också dansade. Den svarta gospelmusikens "call and response"-teknik (utrop och svar) anammades av bröderna som mimade med till **The Ken Darby Trios** inspelning som för att återskapa sångens historia. Cirkeln slöts då den gamla gospelsången förvandlades till ett glatt "feel good" framförande av den senaste och största rock 'n' roll sångaren, Elvis Presley.

När HMV gav ut sin andra EP i Storbritannien så var det inte den andra EP:n som gavs ut med Elvis Presley! RCA:s första EP slog HMV:s EP med ett par månader. När distributionen av Elvis skivor övergick till RCA så orsakade det stor förvirring bland fansen och en del journalister sade att Elvis var ett så stort fenomen att det krävdes två olika skivbolag för att klara av hans skivutgivning. Vilka tider det var!

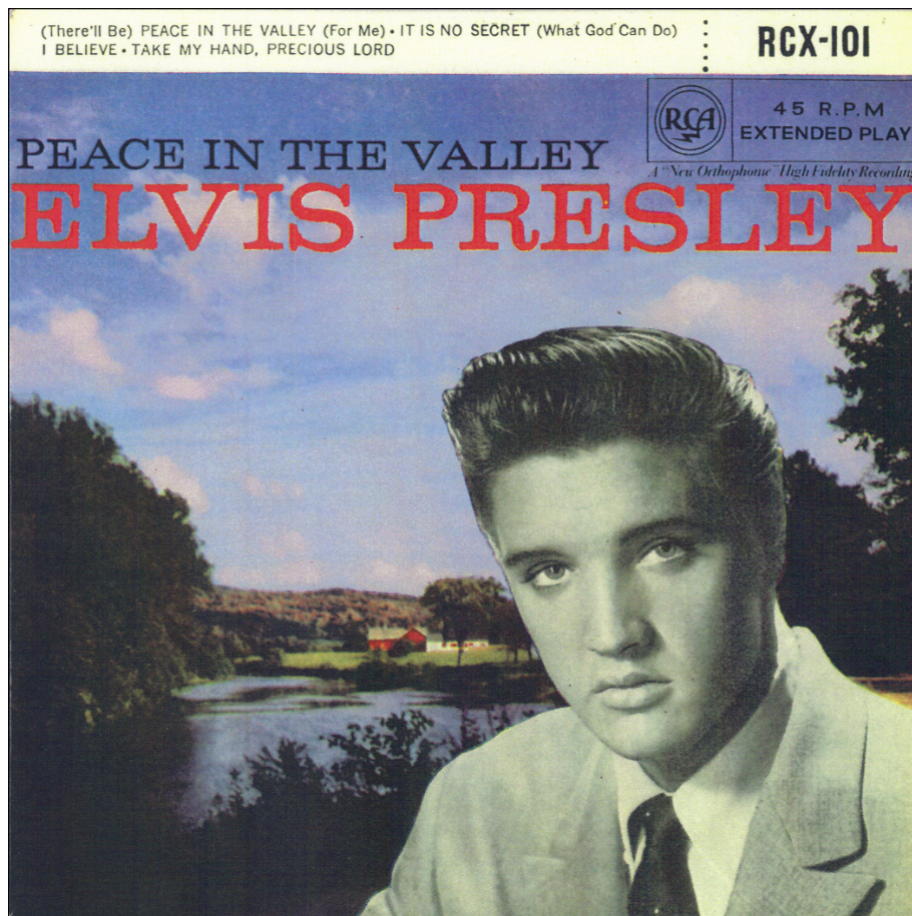
PEACE IN THE VALLEY (RCX - 101)

Utgiven: Juli 1957

Låtar:

(There'll Be) Peace In The Valley (For Me) /
It Is No Secret (What God Can Do) /
I Believe / Take My Hand
Precious Lord

Det kan tyckas vara lite märkligt att här börja se på det kvinnliga inflytandet på Elvis musikaliska produktion men två av de fyra spåren på den här banbrytande Extended Play (EP) utgåvan spelades ursprungligen in av damer. Den brittiska utgåvan av **Peace In The Valley** Extended Play skivan, med nummer **RCX-101** kom i juli 1957. I Storbritannien existerade ingen separat EP topplista förrän i mars 1960 då EP:n **Strictly Elvis** låg som

nummer två på den allra första listan. Men veckan efter så ersatte den **Cliff Richards EP Espresso Bongo** på förstaplatsen där den låg kvar i fem veckor.

Elvis var en av de första kommersiella artisterna att associeras med EP:n så till den grad att en del människor i Storbritannien, dumt nog, trodde att EP-skivorna fått namnet efter hans initialer! Den amerikanska utgåvan av **Peace In The Valley (RCA Victor EPA-4054)**, som kom tre månader tidigare än den brittiska, sålde fenomenala över 400 000 exemplar som gav EP-skivan en 39:e plats på **Billboards Top 100 Singles lista** (plats 25 på

"Best Sellers In Stores" listan). Av större betydelse var att den lilla fyrspårs pärlan etablerade Elvis som något mer än bara en rebellisk rock and roll sångare hos det amerikanska folket.

Elvis presenterade oväntat sin kärlek till gospelmusiken för den amerikanska publiken den 6 januari 1957, bara två dagar före hans 22 års dag, när han uppträdde för den tredje och sista gången på **Ed Sullivans "Toast of the Town"** show som visades från kust till kust av CBS. Hans framförande av **Peace In The Valley** som sista låt i showens avslutning fick Sullivan att avsluta med att

June 14, 1957

ELVIS PRESLEY

*A fabulous disc in the
1st RCA release of EPs*

Peace in the valley;

It is no secret;

I believe;

Take my hand, precious Lord

RCX-101

RCA RECORDS 1-3 BRIXTON ROAD LONDON SW9

säga "Det här är en verkligt fin och anständig kille... Vi vill säga att vi aldrig har haft en mer angenäm upplevelse med en stor stjärna än vad vi har haft med dig." Hans hyllning såg ut att generera Elvis men artigt och lite blygt tog han emot de vänliga orden från programledaren. Inom några minuter överbelastades telefonväxeln på CBS av människor som frågade var de kunde köpa gossellåten som Elvis hade levererat på ett så mjukt och känslomässigt sätt i showen. Det är omöjligt att säga exakt vad detta framträdande betydde men det bevisade att Elvis, på

han inte bara visade genom att gå i kyrkan utan också genom att sjunga med sina favorit gosselkvartetter. De kände till att han nästan hade blivit medlem i **The Blackwood Brothers** avknoppning **The Songfellows Quartet** och att han gick på gosselkvällarna (All-Night Sings) på **Ellis Auditorium** i Memphis. Gosselmusik var vardagsmat för Elvis men som rock 'n' roll stjärna blev den grädden på moset när han tjänade pengar på sin egen högljudda variant av djävulens musik. Det handlade inte om något fall av Dr Jekyll och Mr Hyde utan mer om att Elvis gjorde

toppen av sin nyvunna berömmelse som Amerikas främsta rock 'n' roll stjärna, hade vad som krävdes, eller som vissa skulle säga hade stake, att uttrycka sin kärlek till Gud genom musiken. Det var ett väldigt stort steg att ta genom att göra detta på nationell TV.

De som kände Elvis visste förstås redan om hans djupa kärlek till gossel-musiken vilket

vad han kände för och som kom naturligt för honom. Den bästa sortens musik är bra musik och Elvis behärskade båda dessa genrer lika bra även om hans gosselinspelningar är extra bra. Detta för att de är genomdränkta av uppriktighet, själ och det där speciella han hade som gjorde att han kunde framföra sånger med en känsla direkt från hjärtat och med äkta tro. Hans TV-framförande av Peace In The Valley var första gången som han sjöng gossel för den stora allmänheten och det var dessutom den sista låten i hans sista TV-framträdande på 50-talet.

När Elvis lämnade CBS Studio i New York och satt på nattåget till Memphis så kan han mycket väl ha varit medveten om intresset hos det amerikanska folket för hans framförande av gossellåten. Det var från honom själv som idén om att göra en gosselskiva hade kommit och det här kunde vara chansen som han behövde. **Tom Parker** skulle i hemlighet vara nöjd och bara stråla inombords inför tanken på att hans pojkes image skulle lyftas upp mot det respektabla i och med att denna enda speciella sång framfördes på nationell TV. Framtidsutsikterna för ett fyraspårs gosselalbum såg lovande ut för dem båda två. Den här positiva reaktionen från nationen kom trots att Elvis hade

filmats från midjan och uppåt till följd av den negativa publiciteten om de påstådda sexuellt provokativa rörelserna under de tidigare showerna. Parker betraktade redan detta som Elvis sista äventyr i TV-världen eftersom det skulle vara lättare för honom att stärka sin kontroll över den rebelliske sångaren i filmvärlden. Han skulle komma att lyckas med detta under nästan 12 år ända fram till "comeback"-showen 1968. Parker insåg att det var via filmerna som Elvis skulle få den bästa åkturen till att bli globalt accepterad. Hans manager kunde styra det hela och med stadig hand sköta kontrollerna och i synnerhet se till att bromsa för att garantera att resan till toppen av Hollywood skulle gå lika smidigt för Översten som för hans klient. Tänk om Elvis bara hade förstått hur manipulativ och falsk Parker var. Då hade hans framtida karriär kunnat se helt annorlunda ut.

Elvis visste redan att han skulle till Hollywood torsdagen den 10 januari 1957. Endast två dagar efter att han hade firat sin födelsedag hemma med sina föräldrar och närmaste vänner. Han åkte från Memphis med tåg och checkade in på Beverly Wilshire Hotel i Los Angeles. Det skulle vara hans bas medan han jobbade på soundtracket till

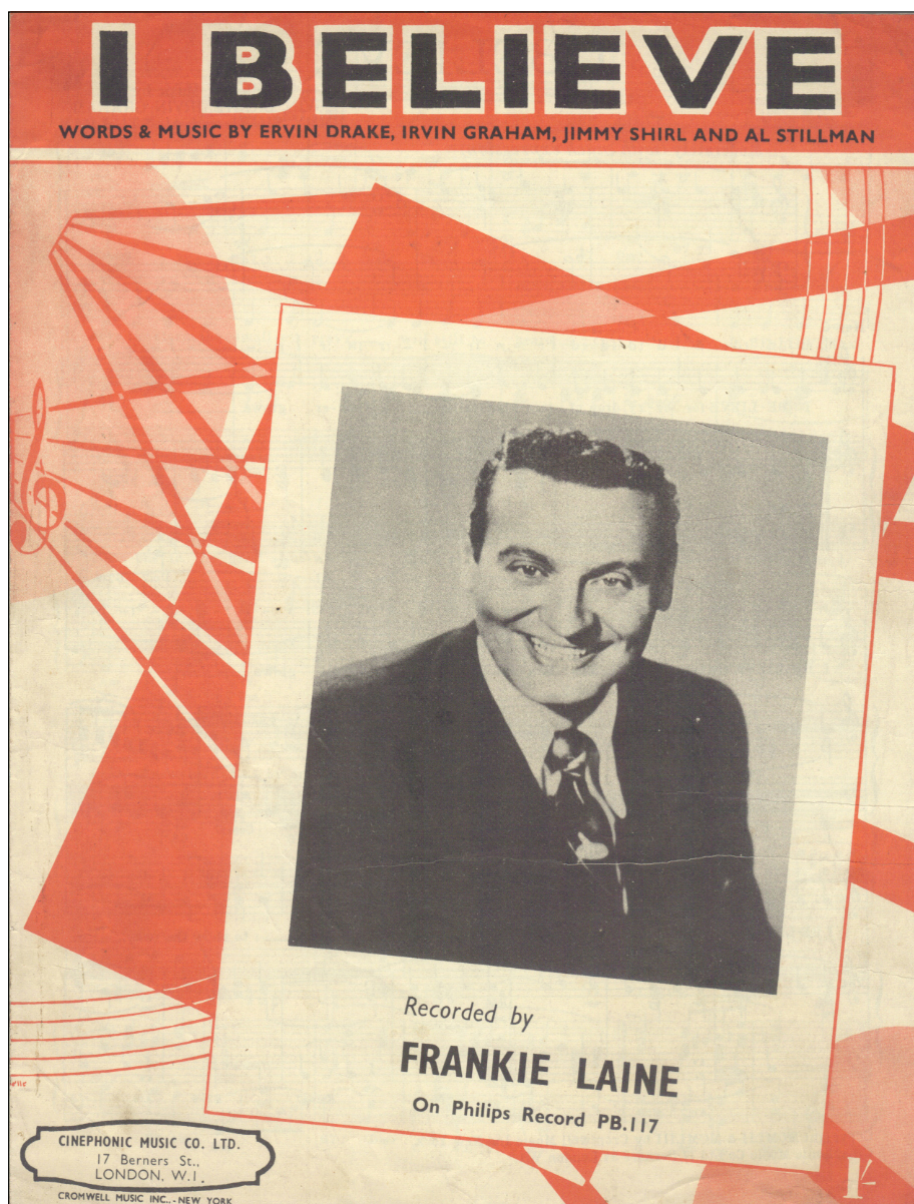
sin andra film. Den hette från början **Lonesome Cowboy** men döptes snart om till **Loving You** på grund av den starka sången med samma namn som Leiber

och Stoller hade bidragit med till filmen. Enligt texten på EP:n, som skrevs av **Calvin Helms**, så var inte RCA Victor förvånade över att det kom en störtflod av

brev och telegram, efter TV-framträdandet, som "föreslog, begärde och krävde att låten skulle spelas in av Elvis." Platsen för inspelningarna var **Radio Recorders** i Hollywood där den första tvådagars inspelningssessionen skulle börja lördagen den 12 januari. Under inspelningarna skulle man försöka spela in en ny singel, påbörja inspelningarna av filmens soundtrack och spela in de fyra låtarna till gospel EP:n.

Första dagen lyckades de spela in **All Shook Up, Tell Me Why, Got A Lot O' Livin To Do** och **I Believe**. Elvis ville alltid börja alla inspelningssessioner med att värma upp stämbanden med att sjunga gospel och då var det naturligt för producenten **Steve Sholes** och teknikern **Thorne Nogar** att lägga **I Believe** som första låt under inspelningarna.

Freddy Bienstock och den girige Parker försökte inte få rättigheterna till någon av de fyra gospelsångerna på **Peace In The Valley** EP:n. Normalt så försökte managern alltid att få någon procent av rättigheterna till alla de sånger som Elvis spelade in. Så varför försökte han inte göra det med dessa fyra låtar? Vi kan bara spekulera i varför det inte gjordes men oavsett så var båda de låtar som var skrivna av **Thomas A. Dorsey** publicerade av

Hill & Range vilket gjorde Freddy nöjd. Kanske man gjorde misslyckade försök med utgivarna av de två andra låtarna eller så var Parker kanske inte så ivrig att bråka om detta eftersom han verkligen ville att gospel EP:n skulle ges ut så fort som möjligt. Oavsett orsak så behöll båda kompositörerna 100% av sina rättigheter och varken **Elvis Presley Music** eller **Gladys Music** fick någon

andel av deras royalties till skillnad mot så många andra kompositörer under de följande åren. **Stuart Hamblen** skrev även **Known Only To Him** och såg till att behålla rättigheterna för den också. Det kan ha varit så att Parker var rädd för att få negativ publicitet om han hade försökt tjäna extra på religiösa sånger och även med alla framtida gospelinspelningar så var

det väldigt få som delades med Elvisimperiet om det inte var så att Elvis hade arrangerat om låten. Det är värt att notera att tre av de fyra låtarna på Peace In The Valley EP:n också hade spelats in av **The Blackwood Brothers Quartet**. De gavs ut på deras eget specialbolag och såldes vid konserter och på postorder. Jag skulle tippa att Elvis hade dem i sin egen samling där han också hade andra religiösa utgåvor med bland annat **The Jordanares** och **The Statesmen Quartet**.

HMV hade gett ut den första brittiska EP:n Love Me Tender, i februari 1957, med en actionbild av Elvis på familjen Renos veranda på omslaget där han sjöng We're Gonna Move. Många människor utgick felaktigt från att HMV:s andra EP **Good Rockin' Tonight** var den andra Elvis EP:n i ordningen men så var inte fallet. Det var faktiskt brittiska RCA:s utgåva av Peace In The Valley som var Elvis andra brittiska EP när den gavs ut i juli 1957 och därmed hann före den andra (och sista) EP:n från HMV som inte kom förrän i september 1957. Omslagen till Peace In The Valley och Good Rockin' Tonight hade båda foton av Elvis från Love Me Tender eran, före han började färga sitt hår svart. De svartvita foton på dessa var rätt lika och tagna mellan den 20 augusti och 21 september 1956 i Fox

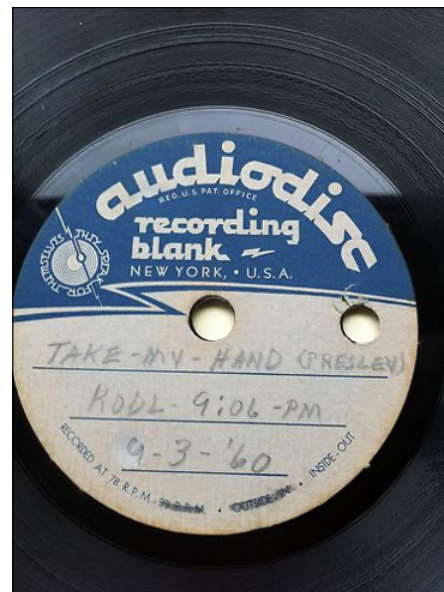
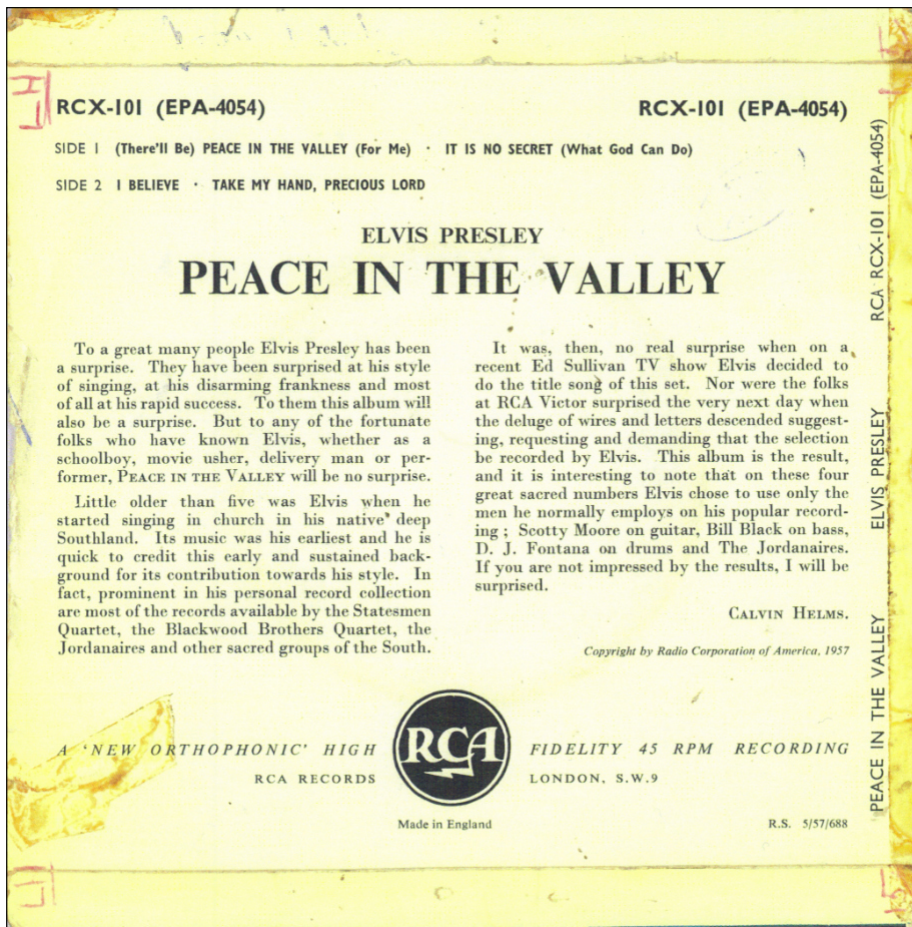

The Blackwood Brothers Quartet 1965.
Foto: RCA Victor, annons i tidningen Billboard 16 oktober 1965.

Studios i Hollywood, Kalifornien. Det var förvånande att de valde svartvita omslagsfoton då det även fanns foton i färg från den perioden.

Framsidan på EP:n Peace In The Valley visas Elvis i närbild, huvud och axlar, där man ser honom posera i skjorta, slips och kavaj med en allvarlig blick. Fotot är inkopierat i en idyllisk bild av en dal med träd, en sjö, en äng och en bondgård som får fram känslan från titellåten. Den fullständiga titeln på huvudlåten förkortades till Peace In The Valley som är skrivet i svart ovanför Elvis namn, vilket är i rött, med den molniga, blå himlen i bakgrunden. Man

kan notera att HMV använde en liknande bild till omslaget för Good Rockin' Tonight, där Elvis ser betydligt mer trumpen ut i en ledig skjorta med öppen hals. Den enda färgen som HMV använde sig av var den orangefärgade nedre tredjedelen som sångtitlarna finns på, som liksom HMV logon och Elvis namn var skrivna i svart för att sticka ut från det orangefärgade. EP:ns utformning och layout var en viktig faktor som skulle locka till att man köpte skivan med dess fyra spår. Båda de brittiska bolagen ville maximera marknadsföringspotentialen genom att använda bästa möjliga omslag.

En 78-varvs acetatskiva med Elvis inspelning från 1957 gjord för radiostationen KODL. B-sidan är "Mission Bell" med en annan artist.

vittnar om den imponerande höga klassen på denna utgåva som fortfarande utgör ett åtråvärt samlarobjekt långt in i det nya millenniet.

Nästa gång ska vi se på den tredje och den fjärde Elvis EP utgåvan i Storbritannien, då fortsätter vi nedräkningen av de första tolv Elvis EP-skivorna som gavs ut under 50-talet, i Vintage Vinyl.

**Översättning:
Elvis Ahlgren**

**På EP:ns baksida hittar vi Calvin Helms text. I avslutningen påpekar han att Elvis använde sina vanliga musiker på dessa fyra religiösa sånger; Scotty Moore (gitarr), Bill Black (bas), D.J. Fontana (trummor) och The Jordanaires.
Foto: RCA Victor, annons i tidningen Billboard 16 oktober 1965.**

Texten på omslagets baksida på Peace In The Valley EP:n skrevs av Calvin Helms och copyright var "Radio Corporation of America 1957". I det nedre högra hörnet på omslagets baksida finns en notering med omslagets datum. Den första utgåvans datering var **5/57/688** och den andra utgåvans var **6/57/688** - båda baksidor hade Calvin Helms text i två spalter, medan alla efterföljande utgåvor hade texten i ett block över hela baksidan. Omslagets grundlayout var

identisk med den amerikanska **RCA Victor** utgåvan (**EPA-4054**) och det numret fanns också på baksidan. Elvis hade uppenbarligen berättat för RCA om sin kärlek till gospelmusiken och det nämndes också tydligt i texten före man bekräftade att EP:n var en direkt följd av hans framförande av (There'll Be) Peace In The Valley (For Me) nyligen i Ed Sullivan Show. EP:ns livslängd i den brittiska RCA-katalogen med nypressningar in på 70-talet

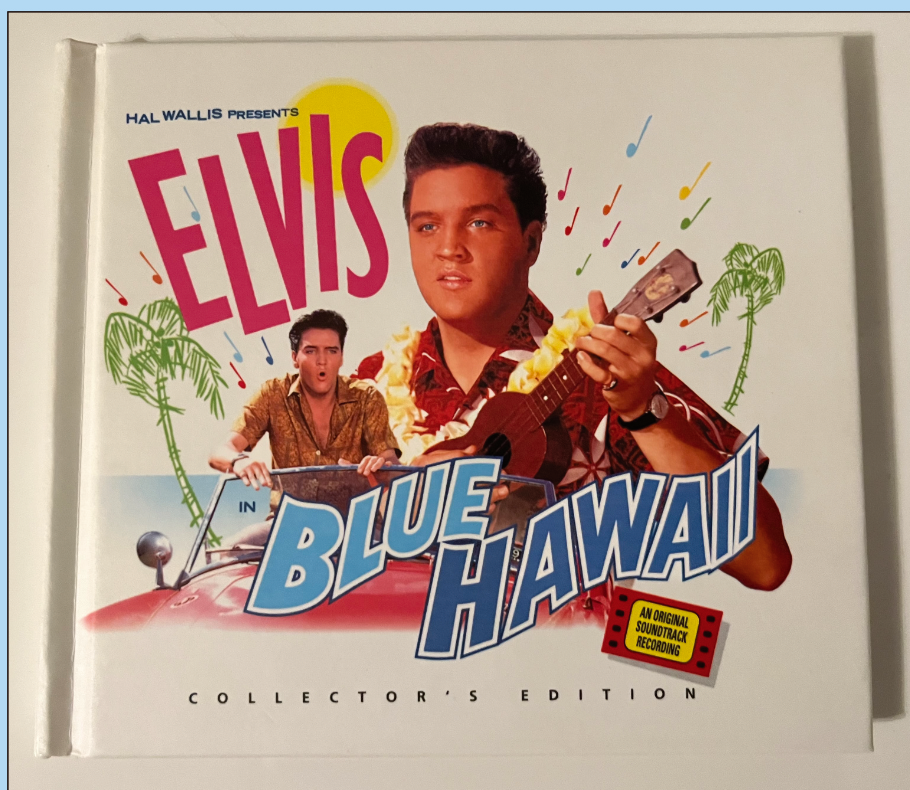

Can't Help Falling In Love är den sång många Elvis fans skulle hålla som en av sina favoriter. Den var ju en stor hit när den kom ut på singel 1961 och han avslutade sina live framträdanden med just den låten.

Jag skulle vilja ge er lite mer bakgrund till denna fantastiska Elvis sång. Den skrevs av **George David Weiss** (som också skrev **Louis Armstrong's What A Wonderful World**) ihop med **Luigi Creatore** och **Hugo Peretti**, till filmen **Blue Hawaii**.

I filmen ger han, som ni vet, en speldosa till sin flickväns mormor samtidigt som han säger till henne att den spelar en europeisk kärlekssång. När han öppnar den, plinkar den fram öppningsmelodin och sedan tar Elvis över låten. Han säger också att denna sång är likadan på vilket

Can't Help Falling In Love

Blue Hawaii Collector's Edition från 1997.
Foto: Elvis Ahlgren

språk som helst. Och här blir det intressant. Låten är faktiskt baserad på en gammal fransk sång **Plasiir d'Amour**. Den skrevs 1784 av kompositören **Jean-Paul-Egide Martini**, som tonsatte den från en dikt. I originaltexten beklagas på ett typiskt franskt romantiskt vis att *"The joys of love are but a moment long/The pain of love endures the whole life long."* Can't Help Falling In Love, å andra sidan är en mycket mer uppsluppen version, som omfamnar den oundvikliga kärleken; *"Like*

a river flows surely to the sea".

Det är också intressant att notera att Blue Hawaiis producenter inte tyckte den var tillräckligt rock'n'roll. Men Elvis tyckte om den och insisterade på att den skulle vara med i filmen. Låten spelades in den 23 mars 1961 och det tog 29 tagningar innan Elvis var nöjd.

Placido Domingo 2019.
Foto: Fotografías -
archimadrid.es

U2 i London 2018.
Foto: Paul Jones

Elvis avslutade sina konserter med Can't Help Falling In Love.
Foto: RCA Records

Sången kom som högst på andra plats på Sverigetopplistan och nådde platinum status i USA. Det är verkligen en klassisk sång många artister genom åren har spelat in, som till exempel **Andy Williams, The Stylistics, UB40, Joan Baez, U2** och till och med **Placido Domingo**.

Översättning:
Annika Lindqvist

Elvis whiskey

Det är välkänt bland oss Elvisfans att Elvis i princip aldrig drack någon alkohol. Jag har också läst i flera böcker att Elvis inte ville ha någon alkohol omkring sig överhuvudtaget och att det därför inte var tillåtet för gäster i hans hem att dricka alkohol och att Elvis heller inte bjöd på någon. I stället bjöds gäster på Coca Cola och Pepsi. Orsaken lär ha varit Elvis dåliga erfarenheter från uppväxtåren i Tupelo där han såg mycket fylla och alkoholmissbruk.

Det har inte hindrat **Authentic Brands Group**, som sedan 2013 äger rättigheterna till varumärket **Elvis Presley**, att skriva ett licensavtal med bolaget **Grain & Barrel Spirits**. Om detta kan vi ha olika åsikter, bra eller dåligt, men idag är det vanligt att utnyttja kändisars namn att sälja olika produkter, inklusive alkohol.

Vilka är då **Grain & Barrel Spirits**? Enligt deras egen hemsida är de "en innovativt driven global spritportfölj som utvecklar och driver försäljningen av autentiska varumärken - som kopplar samman de

bästa hantverkarna med marknader och konsumenterna runt om i världen."

I Elvis fall har de skapat två olika whiskeyn: **Elvis Tiger Man Whiskey** och **Elvis The King Straight Rye Whiskey**. (För att göra en lång förklaring kort hänvisar whiskey (med ett "e") till kornsprit som destillerats i Irland och USA. Whisky (utan "e") syftar på skotsk, kanadensisk eller japansk sprit.)

I en intervju med tidningen **Rolling Stone** berättar **Grain & Barrel Spirits** grundare och VD **Matti Anttila** att idén att lägga till en Elvis-inspirerad linje av whiskey till sitt företags portfölj var en så kallad "no-brainer": "Vårt team på **Grain & Barrel Spirits** är stora Elvis-fans och gillade idén att hedra hans arv genom att göra det vi är bäst på – att producera en duo av premium-whiskeyn inspirerad av **The King**. **Elviswhiskey** representerar ett annat sätt

att minnas och fira hans arv. Vi gjorde det till en poäng att skapa och bygga ett varumärke med honom i åtanke. Större delen av Elvis unga liv spenderade han med sin morfar Bob Smith, som tjänade det mesta av sina pengar på att producera hembränd whiskey (moonshine) för att klara sig. Det är en lite okänd del av hans bakgrund som inte många känner till. Så det fanns några anledningar till att göra en Elvissprit som var vettiga.” (Det sistnämnda är nog att skarva med sanningen? Det är i alla fall inget jag har läst.)

Lite fakta om de båda whiskeyna:

Elvis Tiger Man Whiskey är guldfärgad, med en arom av rostad ek och

sockermajs med inslag av citrus och äpple. Smaktoner av sötostad lönn, rostad creme brulee och subtila toner av ett Granny Smith-äpple och karamell leder till en mycket balanserad, lång, mjuk, söt och genuint fantastisk finish. Mash Bill (den blandning av spannmål som används för att göra bourbon): 80% majs, 10% råg, 10% malkorn. Alkoholhalten är 45%.

Elvis The King Straight Rye Whisky har en mjuk bärnstensfärgad färg, med en doft av söt råg-gräsighet till en början, följt av inslag av citrus och äpple. Smaktoner av rostad ek, smörkola, vaniljrån och en mjuk ton av peppar leder till en vacker, söt, komplex finish med krämig munkänsla.

Mash Bill: 95% råg, 5% malkorn. Alkoholhalten är 45%.

Jag har läst ett antal olika recensioner av dessa whiskeyn på diverse amerikanska websidor specialiserade på whiskey och alla tycker båda sorterna är helt ok och till och med ganska bra, men alldeles för dyra i jämförelse med andra whiskeysorter. I USA kostar de 50 USD styck och för det priset får man många bra whiskeyn. De är alltså inte särskilt prisvärda läser jag det som.

Dessa whiskeyn finns inte att köpa på svenska Systembolaget, men jag har hittat dem på en dansk webbutik. Där kostar flaskorna 399 DKK styck och som ett paket med båda 698 DKK plus frakt. Jag har dock inte köpt dem själv (än) så jag kan tyvärr inte ge ett eget smakutlåtande.

Länkar:

[Elvis Whiskey](#)

[Grain and Barrel](#)

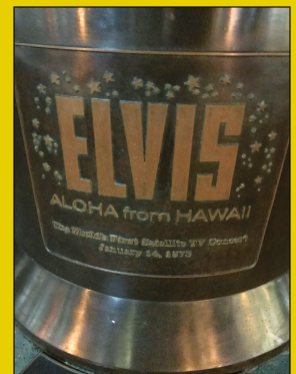

I Elvis fotspår på Hawaii

Polynesian Cultural Center på Hawaii.
Foto: Annika Lindqvist

Att följa i Elvis fotspår är ju ett kärt intresse för oss Elvis fans. Inte blir det sämre av om platsen är fantastiska Hawaii! Jag och min Lars hade den otroliga förmånen att besöka paradiset Hawaii strax innan pandemin inte bara en utan två gånger under våra jordenruntresor. Det finns många Elviskopplingar till Hawaii, Elvis själv sägs ha älskat Hawaii och spenderade ett otal semestrar där, den sista bara månader före hans bortgång. Hans engagemang på Hawaii är många, alltifrån hans första konserter i november 1957 till välgörenhetskonserterna för U.S.S. Arizona 1961, de tre filmerna *Blue Hawaii*, *Girls Girls Girls*, *Paradise Hawaiian Style*, konserterna 1972 och förstas den världsberömda *Aloha From Hawaii*-konserterna i januari 1973.

Den **9 november 1957** var första gången Elvis kom till Hawaii med båten USS Matsoia, där han möttes av tusentals skrikande fans. Dagen efter körde han två

shower på Honolulu Stadium (numera riven) för totalt närmare 15.000 fans. Dagen efter den 11 november uppträdde han inne på militäranläggningen

för 10.000 militärer. Elvis bodde på [Hawaiian Village Hotel](#) denna gång och vid många fler tillfällen, bland annat i samband med **Aloha**-konserterna. Det är vid

detta hotell som Elvis anländer med **helikopter inför Aloha-konserten**. Hotellet ligger precis vid mytomspunna Waikiki beach och var ju ett givet besök på våra resor. Det ingår numera i Hilton-koncernen och är ju för oss Elvisfans viktig också för att delar av **Blue Hawaii** spelades in på det fik som finns mellan stranden och hotellet. Hotellet har två jätteväggar med Elvisbilder, så man får säga att de verkligen hyllar Elvis legacy. Vi besökte även det närliggande **Ilikai Hotel** där Elvis också bodde när han spelade in **Paradise Hawaiian Style**, men det

Elvis touches the cheek of a young fan.

Tom Moffatt had the only media interview at the heliport with Elvis

Elvis stops to greet the Aiea Swingin' Singers, high school students who serenaded him upon his arrival.

Hawaiian Village Hotels jätteväggar med Elvisbilder.
Foto: Annika Lindqvist

imponerade inte lika mycket som Hawaiian Village Hotel.

Den **25 mars 1961** genomförde Elvis en välgörenhetskonsert till förmån för skeppet **USS Arizona** där över 1.000 soldater stupat och många aldrig återfunna efter den japanska attacken på Pearl Harbor 1941. Konserten genomfördes på **Bloch Arena** (stängt för allmänheten tyvärr) inne i Pearl Harbor området och drog in nästan 65.000 dollar, vilket var en starkt bidragande orsak till att minnesmonumentet kunde byggas över USS Arizona. Givetvis besökte vi USS Arizona och det som imponerade mest var att guiden berättade mycket om Elvis och framförallt att han vägrat att sätta upp sitt namn bland de som bidrog till minnesmonumentets byggande. Helt olikt alla andra som har sina namn

Inne i minnesmonumentet finns namnen på alla omkomna ombord på U.S.S. Arizona den 7 december 1941. Foton: Annika Lindqvist

ingraverat på plaketter inne på monumentet. Så typiskt Elvis tänkte vi, alltid lika osjälviskt givande.

Ett par dagar efter välgörenhetskonserterna började inspelningen av Blue Hawaii. I Blue Hawaiis fotspår finns hur mycket som helst att undersöka. Vi uppsökte bland annat den

utsiktspunkt där Elvis och **Joan Blackman** står med den berömda **Diamond Head-kratern** i fonden. Från den utsiktspunkten kan man för övrigt se taket på **Neal S. Blaisdell Center** där Alohakonserterna gick av stapeln, men mer om detta senare.

*Joan Blackman och Elvis.
Foto: PR-foto för filmen Blue Hawaii.*

*Lars och Annika på samma ställe.
Foto: Annika Lindqvist*

Vi åkte samma makalöst vackra väg som Elvis och Joan Blackman (scenen där Elvis och Joan sitter i bilen och Elvis sjunger **Almost Always True** . [Elvis Presley - Almost Always True - YouTube](#) Vägen leder till [Hanauma Bay](#) och givetvis besökte vi även denna fantastiska strand. Det är bland annat här Elvis sjunger **Aloha Oe** med strandpojarna och kysser Joan Blackman. [ELVIS PRESLEY - Aloha Oe \(New Edit\). 4K - YouTube](#).

*Hanauma Bay
Foto: Annika Lindqvist*

På vägen österut på huvudön **Oahu** försökte vi också uppsöka platsen där Elvis semestrade 1977, men dit kommer man inte in. Istället fick vi "nöja oss" med ett besök på den strand där Elvis semestrade.

Vidare längs den parisiska vägen, kommer man till Kinamannens hatt, en bergsknalle som stiger upp ur havet och som ser ut just

*Kailua Beach där Elvis firade sin sista semester.
Foto: Annika Lindqvist*

som en kinesisk hatt. Här var ju vi "nödgade" att stanna i och med att Elvis spelade in en scen här från Paradise Hawaiian Style. Strax därefter ligger [The Polynesian Cultural Center](#), där större delen av Paradise Hawaiian Style är filmad och det besökte vi givetvis också. Godast var ananasdrinkarna serverade i riktiga ananaser.

Ananasdrink
Foto: Annika Lindqvist

För att göra ytterligare en "nördig" dykning besökte vi ananasplantagen **Dole Plantation**, där delar av Blue Hawaii spelats in och där Elvis med entourage hade ananaskrig mer än en gång sägs det. Kanske inte resans höjdpunkt, men är man Elvis-fan så är man.

Tyvärr kommer man inte längre riktigt runt hela vägen runt Oahu-ön, detta på grund av en orkan som

Kinamannens hatt
Foto: Annika Lindqvist

Polynesian Cultural Center
Foto: Annika Lindqvist

förstört större delen av det området. Scenerna vid vattenfallet går det tyvärr därmed inte att komma till. Detsamma gäller för den andra ön, Kauai, Wailua River State Park och Lydgate Park och bröllopsscenen på Coco Palms Resort som hemsökts av både orkaner och bränder.

Som nämnts ovan besökte vi **Neal S. Blaisdell Center** som ligger cirka en dryg kilometer från de centrala delarna av Honolulu i ett

I mitten det runda Neal S. Blaisdell Center där Elvis uppträdde.
Foto: Annika Lindqvist

Elvis som bronsstaty.
Foto: Annika Lindqvist

numera rätt nergånget område. Men där stod han, Elvis, fast som staty. En vacker bronsstaty i naturlig storlek och här fick denna artikels författare rejäl Elvis-feeling och var tvungen att klättra upp och pussa lite på Elvis. Själva konserten tror jag nog att ni alla kan rätt mycket om, så den lämnar jag därhän för detta reportage, men tänk att det nu är 50 år sedan den sändes.

Ön **Kaiau** är om möjligt ännu mer paradisisk än huvudön Oahu (där Honolulu ligger). På denna ö har bland annat **Jurassic Park**, **Avatar** och **Pirates of the Caribbean** spelats in. Här är bland annat scenen där Elvis sjunger **Island of Love** inspelad. [ELVIS PRESLEY - Island of Love \(Kauai\) New Edit. 4K - YouTube](#). När det nu inte gick att komma till Coco Palms Resort, tog vi oss till magiska **Anahola**

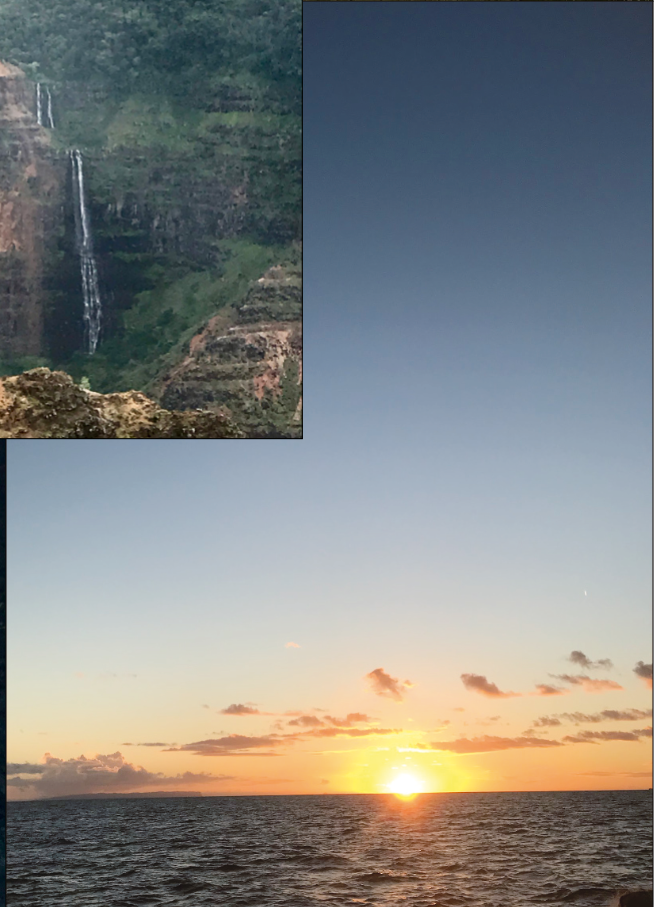
Annika och Elvisstatyn i en "het" scen.
Foto: Annika Lindqvist

Anahola Beach där Elvis också spelade in Blue Hawaii.
Foto: Annika Lindqvist

Beach, där scener från Blue Hawaii är inspelade bland annat **Splicing Sand**-scenen. Det var så vackert

där att vi återkom flera gånger, en paradisstrand nästan för oss själva. Det kanske mest spektakulära

Waimea Canyon
Foton: Annika Lindqvist

Waikiki Beach och solnedgång.
Foto: Annika Lindqvist

En Blue Hawaii drink.
Foto: Annika Lindqvist

var **Waimea Canyon** där flera scener är inspelade, dock var det svårt att lokalisera de exakta inspelningsplatserna, men vad gjorde det när vyerna var så magiska. En seglats i solnedgången med katamaran längs med denna otroliga **Waimea Canyon** var en kväll ingen kan glömma, ett minne för livet.

Efter all denna Elvis-spotting var vi ju tvungna att slappna av med en Blue Hawaii eller två och njuta av Waikiki Beach, för att inte tala om utsikten från vårt fantastiska hotell **Sheraton Princess Kaiulani**, som varmt rekommenderas. Sammanfattningsvis är ju Hawaii en plats som tar andan ur en och att få följa

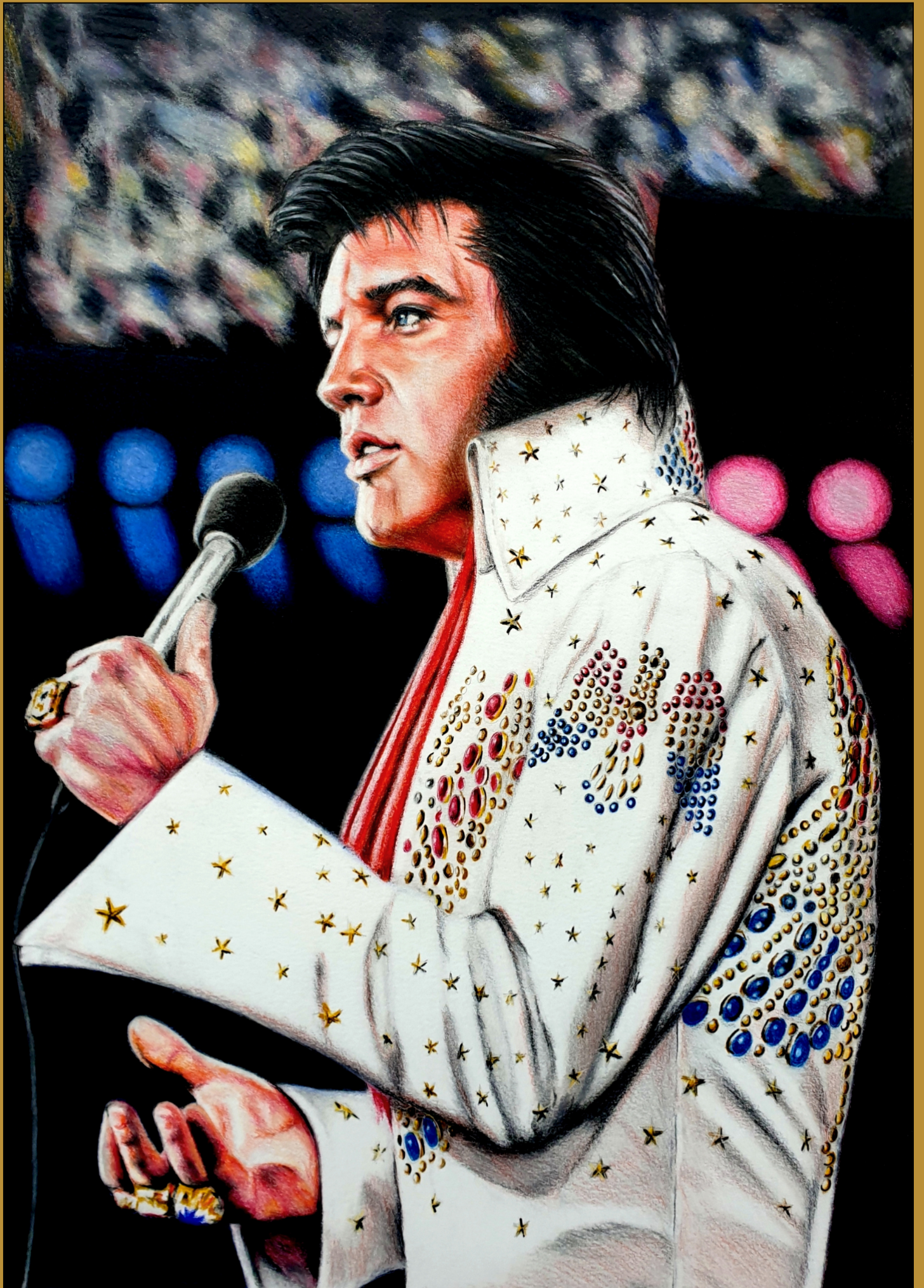
Utsikten från hotellet.
Foto: Annika Lindqvist

Elvis i hans fotspår leder alltid till en större upplevelse och vi såg långt fler platser än vad vi skulle ha gjort som normala turister.

Länk:

[Elvismagasinet nr 3 - 2022 artikel om Blue Hawaii](#)

Aloha
Andy Leslie